

စိတ်ကူးချီချီအနုပညာ

၁၉၂၀-၂၀၂၀
ရာပြည့်ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်အမှတ်တရ
တက္ကသိုလ်နောက်ခံဝတ္ထုများ

မန်းမော်တင်အောင် ဖြစ်လေရာဘဝကွယ်

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရာပြည့်နှင့်
မန်းမော်တင်အောင် ရာပြည့် အမှတ်တရ

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း

တစ်ဖက်ခြေရင်းမှ တခေါခေါနှင့် ဟောက်နေသော
အသံကိ ကြားလိက်ရပြန်သောအခါ ယခုအခါအထိ

တစ်ဦးတည်းသာဖြစ်နေသော အမှု၌ ထွန်းလင်းသည်
အဘယ်ကဲ့သို့ ထင်ရှားအောင် စစ်ဆေးနိုင်ပါ့မည်နည်း။

ထွန်းလင်းသည် စာကျက်၍လည်း မရချေ။
အိပ်စက်ချိန်လည်း လွန်ခဲ့လေပြီ။
ထွန်းလင်းသည် အိပ်စက်ခြင်းမပြုနိုင်ချေ။
သူသည် ဘာဖြစ်နေသနည်း။
ထိုအကြောင်းကိုလည်း သူသည် မသိချေ။

တစ်ညသောအခါက မီးရောင်အောက်တွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသော. .
လှနတ်မယ်က ညို့ကစားထားလေရောသလား၊
သို့တည်းမဟုတ် ပြုစား၍ များ ထားလိုက်လေပြီလော။
ထွန်းလင်းသည် ၎င်း၏ ရောဂါကို ဝေခွဲခြင်း မပြုနိုင်အောင်
ဖြစ်နေသည်။ အဘယ်လူမမာသည် မိမိ၏ ရောဂါဝေဒနာကို
အမှန်အကန်အတိုင်း သိရှိနိုင်သနည်း။ လှယမင်းသည်
ထိုမျှနှင့်ပင် အားရတင်းတိမ်ခြင်း၊ ကျေနပ်ခြင်း
မရှိသေးမူ၍ ရိုးအလှသော ဥပစာတန်းသား
ထွန်းလင်းအား ဖမ်းစားထားလိုက်လေပြီလား။

ISBN9789997130716

BMT17
9 789997 130716
2,500.00 KS

ပြစ်လေရာဘဝကွယ်၊ ဝန်းမော်တင်အောင်

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - တော်တီသွေ

စာမျက်နှာ ၂၃၁ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ ဝင်တီ x ၁၈.၅ ဝင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၀၊ မတ်လ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၁၉၆၁၊ ပြည်သူ့အလင်းပုံနှိပ်တိုက်ထုတ် ပထမအကြိမ်ပူ။

ရောင်းစျေး ၂ ၅ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

ဖြစ်လေရာဘဝကွယ်

ဗန်းမော်တင်အောင်

လှည့်မ္မာနှင့် နွားကျောင်းသား

(၁)

လှနတ်မယ်က ညို့ကစားထားရောသလား။ သို့တည်းမဟုတ်၊ ပြုစား၍များ ထားလိုက်လေပြီလော။

ထွန်းလင်းသည် ၎င်း၏ ရောဂါကို ဝေခွဲခြင်းမပြုနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ အဘယ် လူမမာသည် မိမိ၏ကိုယ်၌ဖြစ်သော ရောဂါကို အမှန်အကန်အတိုင်း သိရှိနိုင်သနည်း။

လှယမင်းသည် ထိုမျှနှင့်ပင် အားရတင်းတိမ်ခြင်း၊ ကျေနပ်ခြင်း မရှိသေးမူ၍ ရိုးအ လှသော ထွန်းလင်းအား ဖမ်းစားထားလိုက်လေပြီလား။

ထွန်းလင်းသည် အိပ်စက်၍မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ၎င်း၏ အိပ်ရာထက်တွင် တလူးလူး တလွန်လွန်ဖြစ်နေသည်။ ဟိုဘက်စောင်းလိုက်၊ သည်ဘက်စောင်းလိုက် လုပ်နေသည်။ အိပ်ပျော်သွားစေရန် အတွက် အဘယ်မျှ ကြိုးပမ်းအားထုတ်စေကာမူလည်း အိပ်စက်၍ကား မရချေ။ မျက်လုံးများသည် ကြောင်၍သာနေလေသည်။

ထွန်းလင်းသည် ၁၂ နာရီခန့်က မီးငြိမ်းကာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ အိပ်ချင်လှ၍တော့ကား မဟုတ်ချေ။ မအိပ်လျှင်မဖြစ်၍ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ရခြင်းသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။ အိပ်ရာထက်တွင် အဘယ်မျှ ကြာမြင့်နေပြီဆိုသည်ကိုလည်း သူသည် မသိတော့ချေ။ တော်တော်ကြာပြီဆိုသည်မျှ လောက်ကိုသာ သိလေသည်။ အိပ်ချိန်တန်လျက်နှင့် အဘယ်သို့မျှ အိပ်စက်ခြင်းမပြုနိုင်သောအခါ အိပ်ရာထက်တွင် လဲလျောင်းခြင်း ပြုနေရသောအမှုသည် လေးလံလှသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ အနေရကျပ်၊ အထိုင်ရကျပ်ရုံသာမက အသက်ရှူများပင် ကျပ်လာတော့သည်။ ဦးခေါင်းထဲက ယားသလိုလို၊ ကျောပြင်ပဲ ယားသလိုလိုနှင့် မနေတတ်၊ မထိုင်တတ်ဖြစ်လာသည်။ သက်ပြင်းကိုလည်း မကြာခဏချမိလေသည်။ အင်မတန်စိတ်ရှည်သူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား စိတ်များလည်း တိုတောင်းစပြုလာသည်။

မီးငြိမ်း၍ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်မှာ ကြာပေပြီ။ မှောင်နှင့်မည်းမည်းထဲတွင် ဝဋ်ကြွေးခံနေရသည်မှာလည်း ကြာပေပြီ။ အင်မတန်သိမ်မွေ့၍ စိတ်ရှည်လှသော ထွန်းလင်းသည် ကမ္ဘာမြေကြီးနှင့် ရန်ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ခြုံထားသော သက္ကလတ်စောင်ကြီးကို ၎င်း၏ ကိုယ်မှ ရုတ်တရက် ခွာချပစ်လိုက်ပြီးနောက် ခြင်ထောင်ကို မ,ကာ ခုတင်ထက်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။ ထိုသို့ စိတ်တိုတိုနှင့် ပြုလုပ်ချင်ရာကို ပြုလုပ်ခဲ့ပြီးနောက် ရှေ့ဆက်၍ ဘာလုပ်ရမည့် အစီအစဉ်မရှိသေးရကား ထွန်းလင်းသည် မှောင်နှင့်မည်းမည်းထဲတွင် အတန်ကြာမျှ ငို၍ ရပ်နေမိသည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျ၍နေသော ကမ္ဘာမြေကြီးကို သူသည် ထောင်ထားခြားနား၍ကား ပြီးလေပြီ။ ရှေ့ဆက်၍ ဘာလုပ်ဦးမည်နည်း။ သူသည် ဘာကိုမျှ စဉ်းစား၍မရသဖြင့် ခုတင်ခေါင်းရင်း ဘေးဘက်တွင်ရှိသော စာကြည့်စားပွဲဆီသို့ ရောက်သွားပြီးလျှင်

စားပွဲတင်မီးတိုင်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

မှောင်မည်းနေသော အခန်းကလေးအတွင်း၌ ရုတ်တရက် မီးလင်း၍ သွားလေသည်။ အခန်းတွင်း၌ ပစ္စည်းများများစားစားတော့ မရှိလှချေ။ မရှိလျှင်မဖြစ်သော ခုတင်၊ စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးအပြင် သောက်ရေတကောင်း တစ်လုံး၊ အဝတ်အစားများထည့်သော ယူနီဖောင်း သေတ္တာကြီးတစ်လုံးနှင့် စာအုပ်စင်တို့သာ ရှိကြသည်။ ခုတင်ခေါင်းရင်းဘေးရှိ စာကြည့်စားပွဲထက်တွင် တရိတသေတင်ထားသော ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလည်း ရှိလေသည်။ ဓာတ်ပုံရှင်မှာ အသက်ငါးဆယ်ခန့် ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသော အမယ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ထွန်းလင်းသည် ရင်တွင်း၌ ပူစပ်ပူလောင် ဖြစ်နေသကဲ့သို့ ရေတကောင်းမှ သောက်ရေတစ်ခွက်ကို ခပ်ပြည့်ပြည့်ငဲ့ကာ တဝှတ်ဝှတ်နှင့် မြည်အောင် အားရပါးရသောက်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် စာကြည့်စားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ စာကြည့်စားပွဲတွင် အတန်ကြာမျှ မတုန်မလှုပ် ထိုင်နေပြီးမှ ဦးခေါင်းကို တစ်ချက်မျှကုတ်ဖွကာ စားပွဲအံ့ဆွဲကို ရုတ်တရက် ဆွဲဖွင့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် စားပွဲအံ့ဆွဲအတွင်းမှ သူ၏ ရွှေရောင်လက်ပတ်နာရီကို ထုတ်ယူ၍ ကြည့်လေသည်။

အချိန်မှာ ညသန်းခေါင်ကျော်၊ နာရီပြန်နှစ်ချက်တီးခန့် ဖြစ်လေသည်။ တိတိကျကျဆိုလျှင် နှစ်နာရီထိုးရန် ငါးမိနစ်မျှပင် မလိုတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် နံနက်လင်းရန် နာရီများစွာလည်း မကျန်ရှိတော့ချေ။ နာရီကို အတန်ကြာမျှ စူးစိုက်၍ကြည့်ရင်း တစ်လောကလုံး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်မောကျနေချိန်တွင် သူများနည်းတူ အိပ်စက်ခြင်း မပြုနိုင်သော မိမိ၏အဖြစ်ကို ထွန်းလင်းသည် များစွာ အံ့ဩ၍နေမိသည်။ သူသည် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်နီးပါးခန့်မျှ လူ့လောကတွင် နေထိုင်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မဖြစ်ခဲ့ဖူး

ချေ။ ဤတစ်ကြိမ်သည် ပထမအကြိမ်ဖြစ်လေသည်။

တစ်ဖက်ခြေရင်းမှ တခေါခေါနှင့် ဟောက်နေသော အသံကို ကြားလိုက်ရပြန်သောအခါ ယခုအချိန်အထိ အိပ်စက်ခြင်းမပြုနိုင်သော ၎င်း၏ကိုယ်ကိုလည်း ထွန်းလင်းသည် မကျေမချမ်းဖြစ်လာမိသည်။ သူများနည်းတူ မိမိကကော အဘယ်ကြောင့် အိပ်စက်ခြင်းမပြုနိုင်ရသနည်း။ ထွန်းလင်းသည် ၎င်း၏ကိုယ်ကို တရားခံအဖြစ်ဖြင့် စွဲချက်တင်ကာ ၎င်းကိုယ်တိုင် တရားသူကြီးပြု၍ စစ်ဆေးလျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် တရားမင်းနှင့် တရားခံတို့ တစ်ဦးတည်းသာဖြစ်နေသော အမှု၌ ထွန်းလင်းသည် အဘယ်ကဲ့သို့ ထင်ရှားအောင် စစ်ဆေးနိုင်ပါ့မည်နည်း။

သူသည် ကုလားထိုင်ထက်တွင် လေးလေးလံလံ ထိုင်ချလိုက်သည်။ နာရီကို ပြန်ထည့်ထားလိုက်ပြီးနောက် စားပွဲအံ့ဆွဲကို ပြန်၍ ပိတ်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက် ကော်ရစ်ဒါအတွင်း ခပ်အုပ်အုပ်နင်းကာ ခပ်မှန်မှန် လျှောက်လာသော ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ညဦးပိုင်းက အဘယ်သို့မျှ ဖတ်ရှု၍မရသဖြင့် စားပွဲပေါ်၌ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်နေသော တက္ကဗေဒစာအုပ်ကို ကတိုက်ကရိုက် လှမ်းယူကာ စာကြည့်နေသယောင် ပြုနေလိုက်ရပြန်လေသည်။

* * *

(၂)

ကျောင်းဆောင်၏ ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း ခပ်အုပ်အုပ်၊ ခပ်မှန်မှန် လျှောက်လာသော ခြေသံသည် မီးလင်းနေသော ထွန်းလင်း၏ အခန်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်၍သွားလေသည်။ ထွန်းလင်းသည် မသိယောင်၊ မကြားယောင်ပြုကာ စာကြည့်ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။ အခန်းရှေ့တွင် ရပ်နေသူသည် တစ်အောင့်မျှ ငြိမ်သက်စွာ

စောင့်ဆိုင်းနေပြီးနောက် အပြင်ဘက်မှ တံခါးကို မတိုးမကျယ်ခေါက် လေသည်။

ထွန်းလင်းသည် တက္ကဏေဒစာအုပ်ကို လက်မှမချဘဲ စာကြည့် စားပွဲမှ ထလာခဲ့ပြီးလျှင် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ သူ တွေး ဆသည့်အတိုင်းပင် အပြင်မှ တံခါးခေါက်သူသည် နည်းပြဆရာ အဆောင်မှူးဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။ အအေးဒဏ်ကို ကာ ကွယ်ရန်အတွက် အဆောင်မှူးသည် သက္ကလတ် လောင်းကုတ်အင်္ကျီ ကြီးကို ဝတ်ဆင်လျက် လည်ပင်းတွင်လည်း သိုးမွေးနှင့် ရက်လုပ်ထား သော မာဖလာကို ရစ်သိုင်းထားလေသည်။

“ဟေ... မင်း ခုထက်ထိ မအိပ်သေးဘူးလားကွ၊ မောင်ထွန်းလင်း” နည်းပြဆရာက များစွာ အံ့အားသင့်သောအမူအရာဖြင့် မေးမြန်းလေ သည်။

“ကျွန်တော် ခုပဲ အိပ်တော့မလို့ပါဆရာ၊ ကြည့်ဖို့ စာကလေးမကုန် တတ်သေးတာနဲ့မို့ပါ” ကျောင်းသားတပည့်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ထွန်း လင်းသည် ဆရာဖြစ်သူအား လွယ်လင့်တကူပင် လိမ်လည်၍ ပြောဆို ခြင်းပြုလိုက်လေသည်။

“ဒါလောက်ညဉ့်နက်အောင်သာ စာကြည့်နေရင် မင်းကျန်းမာရေး ကို ထိခိုက်လိမ့်မယ် မောင်ထွန်းလင်း၊ ဘယ်အရာမဆို ချင့်ချင့်ချိန်ချိန် လုပ်မှပေါ့ကွာ” အဆောင်မှူးသည် ၎င်း၏ ဝတ္တရားအတိုင်း တပည့် ကျောင်းသားအား သတိပေးခြင်းပြုလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ကျွန်တော်လည်း ခုပဲအိပ်တော့မလို့ပါ” ထွန်းလင်း သည် ဆရာသမားအား လေးလေးစားစား ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်း ပြု လိုက်သည်။

“မင်းကတော့ အောင်ရုံတင်မကဘူး ဒစ်စတင်းရှင်းတောင် ရနိုင်တဲ့

သူပါကွာ၊ ကဲ... ကဲ အချိန်လည်းမရှိတော့ဘူးဟေ့၊ အိပ်တော့နော်၊ ဟုတ်လား” ဟု ၎င်းသတိပေး ပြောဆိုစရာရှိသော စကားများကို ပြောဆိုပြီးနောက် အဆောင်မှူးသည် ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း ဆက်လက်၍ လျှောက်သွားသဖြင့် ထွန်းလင်းသည် အခန်းတံခါးကိုပိတ်ကာ စာကြည့်စားပွဲသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

စာကြည့်စားပွဲတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက် အကြောင်းရင်းကို ဘာမျှ မသိရှာသဖြင့် “မင်းကတော့ အောင်ရုံတင်မကဘူး၊ ဒစ်စတင်းရှင်းတောင် ရနိုင်တဲ့လူပါကွာ” ဟူ၍ ရိုးရိုးသားသားနှင့် ယုံယုံကြည်ကြည် ပြောဆိုအားပေးသွားသော ၎င်း၏ အတန်းဆရာလည်းဖြစ်၊ ၎င်းနေထိုင်လျက်ရှိသော သထုံကျောင်းဆောင်၏ အဆောင်မှူးလည်းဖြစ်သော ဆရာ ဦးကြည်၏စကားကို ပြန်လည်စဉ်းစားရင်း ထွန်းလင်းသည် ခုတ်ရာနှင့်ရှုရာ တလွဲစီဖြစ်နေသော မိမိ၏ဖြစ်အင်ကို ရယ်မောပစ်လိုက်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ရယ်မောခြင်းကား မပြုနိုင်ချေ။ ဆရာဦးကြည်၏ ပြန်လှည့်လာသော ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မီးခလုတ်ကို ကတိုက်ကရိုက် ပိတ်လိုက်ရလေသည်။

* * *

(၃)

အခန်းကလေးအတွင်း၌ မှောင်၍သွားလေသည်။ သို့ရာတွင် ထွန်းလင်းသည် အိပ်စက်ဖို့ကိစ္စကို စိတ်ကူး၍မျှ မရသေးချေ။ အိပ်ရာဝင်ရမည့် အရေးကို သူသည် များစွာ ကြောက်ရွံ့နေသည်။ ထို့ကြောင့် စာကြည့်စားပွဲတွင် ထိုင်မြဲထိုင်နေသည်။

ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း ခပ်အုပ်အုပ် ခပ်မှန်မှန် လျှောက်သွားသော ဆရာဦးကြည်၏ ခြေသံ ပျောက်ကွယ်၍သွားလျှင် သထုံကျောင်းဆောင်

တစ်ခုလုံးသည် အပ်ကျလျှင်ပင် ကြားရမလောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ကာ ကျန်ရစ်လေသည်။ တစ်ဖက်ခြေရင်းခန်းမှ ကျောင်းသားတစ်ဦး၏ တခေါခေါနှင့် ဟောက်နေသောအသံကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြားနေရသည်။ ခပ်စောစောကမူ တစ်ဖက်ခြေရင်းခန်းမှ ဟောက်သံကို ကြားရစဉ် မိမိကိုယ်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်မိခဲ့သော ထွန်းလင်းသည် ယခုအခါတွင် ထိုကဲ့သို့မဟုတ်မူဘဲ ထိုအိပ်စက်နေသူအပေါ်၌ မနာလိုဝန်တို့ စိတ်များပင် ဝင်လာသည်။ “အိပ်နိုင်လိုက်တာဗျာ...” ဟူ၍ တီးတိုးအပြစ်တင်လိုက်မိသည်အထိ သဝန်ကြောင်လာသည်။ သို့ရာတွင် သောကကင်းဝေးဟန်ရှိသော တစ်ဖက်ခြေရင်းခန်းမှ ကျောင်းသားကတော့ ဘာမျှသိနိုင်ရှာလိမ့်မည်ကား မဟုတ်ချေ။

ထွန်းလင်းသည် အိပ်စက်ခြင်းမပြုနိုင်ဘဲ မှောင်နှင့်မည်းမည်းတွင် တစ်ယောက်တည်း ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်နေရသော အလုပ်ကို သည်းညည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာပြန်သည်။ သူသည် မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်မည် ပြုပြီးခါမှ မဖွင့်ဖြစ်တော့ဘဲ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ထို့နောက် နံရံတွင် ချိတ်၍ထားသော သက္ကလတ်ကုတ်အင်္ကျီကို လှမ်းယူကာ ကတိုက်ကရိုက် ဝတ်ဆင်လိုက်ပြီးလျှင် အခန်းတံခါးဝဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူသည် တံခါးဝတွင် အတန်ကြာမျှရပ်၍ ငိုနေသည်။ ထို့နောက် အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာသည်။ တံခါးကို အသာအယာ ပြန်စေ့ထားခဲ့ပြီးနောက် ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း လျှောက်လာသည်။

သထုံကျောင်းဆောင်တစ်ခုလုံးနှင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်သည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေဘိအလား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေသည်။ အချိန်ရာသီမှာလည်း ဆောင်းဦးပေါက်ဖြစ်၍ နှင်း

များ တဖွဲဖွဲကျဆင်းကာ အအေးဓာတ်သည် ကမ္ဘာမြေကြီးကို ရစ်ပတ်၍ ထားလေသည်။

ထွန်းလင်းသည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာပြီးနောက် သထုံလမ်းကလေးအတိုင်း တက္ကသိုလ်ရိပ်သာ လမ်းမကြီးဘက်ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူသည် ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ ခရီးသွားသူကဲ့သို့ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ တွေ့ဝေ၍ ရပ်နေလိုက်ပြန်သည်။

မှုန်မွှားသော လရောင်အောက်တွင် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းမကြီးသည် အသွားအလာများ ပြတ်တောက်ကင်းရှင်းကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေသည်။ ထိုလမ်းမကြီးပေါ်၌ လူရိပ်လူယောင်ကိုမျှပင် မတွေ့ရချေ။ တစ်နေ့တာလုံး ယာဉ်အသွားအလာ၊ လူအသွားအလာတို့ အတွက် ကျောကုန်း၍ခံနေရသော ရိပ်သာလမ်းမကြီးသည် ကျောစင်းကာ အိပ်စက်နေဟန်ရှိသည်။

မှုန်မွှားသော လရောင်အောက်တွင် ကျောစင်းကာ ငြိမ်သက်အိပ်စက် နေဟန်ရှိသော တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းမကြီး တစ်ဆုံးကို လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်ရင်း ထွန်းလင်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်မိပြန်သည်။ သူသည် အဘယ်သို့ သွားမည်နည်း။ ခရီး၏အဆုံးကိုလည်း သူကိုယ်တိုင် မသိချေ။

မြောက်ပြန်လေသည် ဝှေ့ယမ်း၍ တိုက်ခိုက်လေသည်။ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မေးလည်း တုန်လာသည်။

အဓိပ္ပာယ်မရှိလှသော သူ၏အမှုကို စဉ်းစားမိသောအခါ ထွန်းလင်းသည် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာ လမ်းမကြီးကို ချာခနဲ ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဦးခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချကာ သထုံလမ်းကလေးအတိုင်း ကျောင်းဆောင်ဆီသို့ တလှုပ်လှုပ်နှင့် ပြန်လှည့်လာရသည်။

သူသည် ကျောင်းဆောင်ပေါ်သို့ ပင်ပင်ပန်းပန်း ပြန်တက်လာသည်။ သထုံကျောင်းဆောင်တစ်ခုလုံးကား အိပ်မောကျ၍ နေလေပြီ။ သူသာလျှင် တစ်ယောက်တည်း မငြိမ်မသက်နှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေရသည်။

ခပ်စောစောက စေ့ထားခဲ့သော အခန်းတံခါးကို အသာအယာဖွင့်ကာ အခန်းအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာရသည်။ တံခါးမင်းတုပ်ချပြီးနောက် ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ကာ စာကြည့်စားပွဲတွင် သွား၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုသို့ ထိုင်လိုက်စဉ် တစ်ဖက်ခြေရင်းခန်းမှ ကျောင်းသားတစ်ဦး၏ ဟောက်သံကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြားရပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ထွန်းလင်းသည် သူ၏ နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖဝါးဖြင့် ပိတ်ထားလိုက်သည်။

စာမေးပွဲကြီးကား နီးလေပြီ။ ထွန်းလင်းသည် စာကျက်၍ လည်း မရချေ။ အိပ်စက်ချိန်လည်း လွန်ခဲ့လေပြီ။ ထွန်းလင်းသည် အိပ်စက်ခြင်းမပြုနိုင်ချေ။ သူသည် ဘာဖြစ်နေသနည်း။ ထိုအကြောင်းကိုလည်း သူသည် မသိချေ။ တစ်ညသောအခါက မီးရောင်အောက်တွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသော...

လှနတ်မယ်က ညို့ကစားထားလေရောသလား၊ သို့တည်းမဟုတ် ပြုစား၍များ ထားလိုက်လေပြီလော။

ထွန်းလင်းသည် ၎င်း၏ ရောဂါကို ဝေခွဲခြင်းမပြုနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ အဘယ်လူမမာသည် မိမိ၏ရောဂါဝေဒနာကို အမှန်အကန် အတိုင်း သိရှိနိုင်သနည်း။

လှယမင်းသည် ထိုမျှနှင့်ပင် အားရတင်းတိမ်ခြင်း၊ ကျေနပ်ခြင်း မရှိသေးမူ၍ ရိုးအလှသော ဥပစာတန်းသား ထွန်းလင်းအား ဖမ်းစား ထားလိုက်လေပြီလား။

အင်းလျားကန်သာ

(၁)

ကျောင်းပိတ်၍ထားသည့် လွန်ခဲ့သော နာတာလူးပွဲတော်ရက်များ အတွင်းက ဂုဏ်ပြုနှုတ်ဆက်ပွဲသဘင်တစ်ခုသို့ ထွန်းလင်းသည် မမျှော်လင့်၊ မထင်မှတ်ဘဲနှင့် တက်ရောက်ခြင်းပြုခဲ့ရလေသည်။ ထိုပွဲသဘင်သည် ထွန်းလင်းကဲ့သို့သော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီး တစ်ဦးတစ်ယောက် အတွက်မူ အထူးအဆန်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်နယ်မြေတစ်ဝိုက်နှင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဆိုရှယ်မိတ်ဆက်ပွဲသဘင်များ၊ မိတ်ဆက်ကပွဲသဘင်များနှင့် ဧည့်ခံနှုတ်ဆက် ဂုဏ်ပြု ပွဲသဘင်အမျိုးမျိုးကို ကျင်းပစဉ်၊ ပြုလုပ်ရိုး ပြုလုပ်စဉ် ပြုလုပ်နေကြချိန်ဝယ် ထွန်းလင်းကဲ့သို့ တက္ကသိုလ်ပညာသင်တန်းတစ်ဦးအတွက် အဘယ်ကြောင့် အထူးအဆန်း ဖြစ်နေရသနည်း။ ထိုအချက်သည် အလွန်တရာ ရှင်းပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီး တစ်ဦးဟူ၍သာ ဆိုရသော်လည်း လယ်ကွင်းပြင်မှ နွားကျောင်းသားတစ်ဦးနှင့် ဘာမျှခြားနားခြင်းမရှိလှသော ထွန်းလင်းသည် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်၌ ပညာသင်ကြားခြင်းပြုခဲ့သည့် နှစ်နှစ်နီးပါးခန့်မျှ အချိန်ကာလအတွင်း မည်သည့်ပွဲလမ်းသဘင်နှင့် ဧည့်ခံပွဲများသို့မှ မရောက်ဖူး၊ မပေါက်ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်သာ နေထိုင်တတ်

သော လူအေးတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ စာသမားသက်သက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုကဲ့သို့သော ပွဲလမ်းသဘင်နှင့် အမော်အကြွား အပျော်အပါး စသည်တို့ကို လုံးလုံးလျားလျား ဝါသနာပါရှိသူတစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ အပေါင်းအသင်း အဆက်အဆံကလည်း ဆင်းရဲမွဲကျန်လှသဖြင့် အချိန်အားအားရှိလျှင် ၎င်းအခန်းတွင်း၌သာ စာကို ဖတ်နေတတ်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တက်ရောက်ဆင်နွှဲခြင်း ပြုလိုက်ရသော ထိုမိတ်ဆက်ပွဲတော်သည် ထွန်းလင်းအတွက် အထူးအဆန်းဖြစ်နေမည်ဆိုကလည်း ဖြစ်လောက်စရာသာ ဖြစ်ချေတော့မည်။

ဂုဏ်ပြုနှုတ်ဆက်ပွဲမှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ နည်းပြဆရာတစ်ဦး ဘီစီအက်(စ်) ချိတ်သွားသော ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ၎င်းနည်းပြဆရာနှင့် ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးသော တပည့်တပန်းများက ကမကထပြုလုပ်သော မိတ်ဆက် ဧည့်ခံပွဲမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ ထွန်းလင်းသည် ဘီစီအက်(စ်) ချိတ်သွားသည်ဆိုသော နည်းပြဆရာနှင့် များစွာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လှသော တပည့်တစ်ဦးသော်ကား မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရောက်ခါစဖြစ်သော ဥပစာတန်းပထမနှစ်တွင် တစ်နှစ်လုံးလုံးလိုလို ထိုနည်းပြဆရာ၏ အတန်းကို တက်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး တော်တော်ကလေး မျက်မှန်းတန်းမိသလိုတော့ ရှိလေသည်။ ထိုနည်းပြဆရာ၏ တပည့်တပန်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် ၎င်းနည်းပြဆရာနှင့် ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးသော တပည့်တပန်း လေးငါးယောက်ခန့်တို့က ဧည့်ခံပွဲအတွက် ကုန်ကျမည့်စားစရိတ်ကို ယခင် တပည့် တပန်းဟောင်းများပါ မကျန် လိုက်လံကောက်ခံရင်း သထုံကျောင်းဆောင်မှ ဥပစာတန်းသားကြီး ထွန်းလင်းဆီသို့ပါ ခြေဦးလည်ကာ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဆရာသမားတစ်ဦး၏အတွက်နှင့် ပတ်သက်၍ ၎င်းအခန်းတံခါးဝသို့ ရောက်ရှိလာကြသူများကို ထွန်းလင်းသည် တံခါးပိတ်ထား၍ မဖြစ်ချေ။ သူသည် ထိုမျှလောက်အထိ ကုတ်ကတ်လှသော လူစားထဲကလည်း မဟုတ်ချေ။ မိမိဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး နေထိုင်တတ်၍ နေထိုင်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း လူမှုရေးကိုတော့ ထိုက်သင့်သလောက် နားလည်ထားသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုကိစ္စမျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ ၎င်းဝါသနာပါသည်။ မပါသည်ကို အပထား။ တက်သည် မတက်သည်ကိုလည်း အပထား။ တတ်အားသလောက်တော့ ပါဝင်ရမည့်ကိစ္စဟု ကောင်းစွာနားလည်ထားပေသည်။

သူသည် ငွေတစ်ဆယ်မျှပင် ထည့်ဝင်လိုက်သည်။ ထွန်းလင်း ကဲ့သို့ မထင်မရှား ကျောင်းသားတစ်ဦးက ငွေတစ်ဆယ်မျှ ထည့်ဝင်လိုက်သည့်အခါ၌ ထိုနှုတ်ဆက်ဧည့်ခံပွဲအတွက် လာရောက်အလှူခံကြသော ကျောင်းသားကြီး လေးငါးဦးတို့ပင်လျှင် အံ့ဩသွားကြလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျောင်းသားများကိုကား ထားဘိဦး၊ အချို့သော ဆရာများပင်လျှင် ငွေငါးကျပ်ထက်ပို၍ မထည့်နိုင်ကြသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ သူတို့အားလုံးပင် ထွန်းလင်းအပေါ်၌ အံ့ဩသွားရုံမျှမက များစွာလည်း အထင်ကြီးသွားကြလေသည်။ ဧည့်ခံပွဲသို့ တက်ဖြစ်အောင် ဆက်ဆက်တက်ရောက်ဖို့အတွက် အားလုံးက လေးလေးစားစား တောင်းပန်ဖိတ်ကြားခြင်း ပြုကြသည်။ လာကြိုစေလိုက ၎င်းတို့အထဲမှ တစ်ဦးဦးက လာကြိုမည့်အကြောင်းကိုလည်း ပြောဆိုခြင်း ပြုကြသည်။

သူသည် ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း ငွေတစ်ဆယ် ထည့်ဝင်လိုက်ပြီးနောက် ထိုဧည့်ခံပွဲသို့ တက်မည်၊ မတက်ဘူးဆိုသည်ကိုကား ဘာမျှ ပြန်မပြောလိုက်ချေ။ ထိုနှုတ်ဆက်ဧည့်ခံပွဲအတွက် ငွေတစ်ဆယ် ထည့်ဝင်လိုက်ပြီးနောက် ကိစ္စပြီးလေပြီဟု သဘောထားကာ ထိုနှုတ်ဆက်

ဧည့်ခံပွဲသည် ၎င်းနှင့် ဘာမျှမသက်ဆိုင်တော့သကဲ့သို့ အမှုမဲ့မမှတ်မဲ့ နေလိုက်သည်။ စာမေးပွဲကြီးကလည်း များစွာ ရက်မဝေးလှတော့သဖြင့် နာတာလူးပွဲတော် ကျောင်းပိတ်ရက်များအတွင်း အခန်းတံခါးပိတ်ကာ စာကြည့်တော့မည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။ ယင်းသို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း နာတာလူးပွဲတော်အတွက် ကျောင်းပိတ်လိုက်သောအခါ ထွန်းလင်းသည် ၎င်း၏ အခန်းတံခါးကိုပိတ်ကာ စာကိုသာလျှင် တွင်တွင်ကြီး ကြည့်နေခဲ့သည်။ ထိုသို့ စာကို ဖိ၍ ကြည့်နေခိုက် တစ်စုံတစ်ယောက်က ၎င်း၏ အခန်းတံခါးကို အပြင်မှလာ၍ ခေါက်လေသည်။ ထိုသို့ တံခါးခေါက်ခြင်းသည်ပင် ထွန်းလင်း၏ ဘဝတံခါးကို ဖွင့်ပေးရန် လာရောက်တောင်းဆိုသကဲ့သို့သာ ဖြစ်နေခဲ့ပေသည်။

အပြင်မှနေ၍ တံခါးကို ခေါက်နေသဖြင့် အခန်းရှင်၏ ဝတ္တရားအတိုင်း ထွန်းလင်းသည် တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ရသည်။ တံခါးခေါက်နေသူမှာ အခြားသူတော့မဟုတ်၊ မနှစ်က ရွှေသထုံ၌ သူ၏ ခြေရင်းခန်းတွင် နေထိုင်သွားခဲ့သော အသိတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ ဘီစီအက်(စ်) ချိတ်သွားသော နည်းပြဆရာ၏ အတန်းတွင် အတူတက်ခဲ့ရသော အတန်းသားချင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူသည် မနှစ်ကသာ ဘော်ဒါ အဖြစ်ဖြင့် ကျောင်းတက်ခဲ့သော်လည်း ယခုနှစ်တွင် အပြင်မှနေ၍ ကျောင်းတက်လျက်ရှိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်း၏ မိဘများသည် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက် အလုပ်ဝတ္တရားဖြင့် နယ်တစ်နယ်၌ အမှုထမ်း၍ နေရာမှ ယခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်မြို့သို့ အတွင်းဝန်ကလေးအလုပ်ဖြင့် ပြန်လည် ပြောင်းရွှေ့လာကြရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအသိမိတ်ဆွေက ထွန်းလင်းအား ဘီစီအက်(စ်)ချိတ်သွားသော နည်းပြဆရာ၏ နှုတ်ဆက်ဧည့်ခံပွဲသို့ အတူတက်ရောက်ရန် လာ

ရောက် ခေါ်ငင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ကားလည်း ပါလာကြောင်းကို ပြောဆိုလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ပွဲလမ်းသဘင်များကို ဝါသနာကလည်းမရှိ၊ ကြည့်ရန် ရှိသော စာများကို အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်လိုသဖြင့် ထွန်းလင်းသည် ငြင်းဆန်ခြင်းပြုမိလေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူက အတင်းရော အဓမ္မ လိုက်ပါရမည်ဟု အကျပ်ကိုင်လာသောအခါ ထွန်းလင်းသည် မည်ကဲ့ သို့မျှ ငြင်းဆန်၍ မဖြစ်တော့သဖြင့် ဦးခေါင်းထဲက မကြည်မလင်နှင့်ပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ ကမန်းကတန်း ရေချိုးကာ အဝတ်အစား လဲလှယ်ရလေသည်။ အရောင်စုံလှသော ဧည့်ခံပွဲသို့ ဆင်နွဲ့တက်ရောက် ရန်အတွက် ထွန်းလင်းဆင်ယင်ထားသော အဝတ်အစားများကို အတွင်း ဝန်ကလေး၏ သားက တော်တော်ကလေး သဘောကျနေပုံရသည်။ ထွန်းလင်းသည် ယောလုံကွင်း၊ ရှပ်အင်္ကျီအဖြူလက်ရှည်၊ အပေါ်ဖုံးပင်နီ အင်္ကျီနှင့် ကတ္တီပါနက်ပြာဖိနပ်တို့ကို ဆင်မြန်းထားသည်။

* * *

(၂)

ထိုသို့ မျှော်လင့်ထားခြင်းမပြု၊ ပြင်ဆင်ခြင်းလည်းမရှိသော ဂုဏ် ပြု နှုတ်ဆက်ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုသို့ အသိမိတ်ဆွေတစ်ဦးက အတင်းအဓမ္မ ဆွဲငင်ခေါ်ယူသဖြင့် တက်ရောက်ခြင်းပြုခဲ့ရာမှ ၎င်း၏ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ်တွင် ဘယ်တုန်းအခါကမှ မတွေ့ဖူး၊ မမြင်ဖူးခဲ့သော လှဥမ္မာ ကို ထွန်းလင်းသည် ဗြန်းစားကြီး တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမျှ သာမကသေး တွေ့ထိကျမ်းဝင်ခဲ့ရခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ဂုဏ်ပြုနှုတ်ဆက်ပွဲကို “အင်းလျားကန်သာ” အမည်ရှိသော ခြံကြီး အတွင်း၌ ကျင်းပခြင်းပြုလေသည်။ ခြံကြီးသည် ငါးဧကနီးပါးခန့်မျှ

ကျယ်ဝန်းလျက် မရန်းပင်၊ ကံ့ကော်ပင်များဖြင့် စိမ့်မြိုင်ထ၍နေသည်။ အိမ်ကြီးမှာ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံးဖြစ်၍ တိုက်၏ ဘေးပတ်ပတ် လည်တွင်လည်း နှင်းဆီပင်များ တောထနေအောင် မွမ်းမံစိုက်ပျိုးလေသည်။ ဂုဏ်ပြုနှုတ်ဆက်ပွဲအတွက် အိမ်ကြီးရှင်များသည် ၎င်းတို့၏ ခြံကြီးကို မီးပွင့်မီးပန်းများဖြင့်လည်းကောင်း၊ နေရာထိုင်ခင်းများဖြင့် လည်းကောင်း တခမ်းတနား မွမ်းမံပြင်ဆင်ထားကြသည်။

ဧည့်ခံပွဲသို့ လူပေါင်းခုနစ်ဆယ်ခန့်မျှ တက်ရောက်လေသည်။ လူပေါင်း ခုနစ်ဆယ်သာသာခန့်အနက် ဆယ့်လေးငါးဦးမျှလောက်သာ ကျောင်းအပြင်အပမှ ထိုနည်းပြဆရာ၏ မိတ်ဆွေများ၊ အပေါင်းအသင်းများ ဖြစ်ကြလျက် ကျန်လူများအားလုံးသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းသူကျောင်းသားများသာ ဖြစ်ကြသည်။ ဧည့်ခံပွဲသို့ တက် ရောက်ဆင်နွှဲကြသူတိုင်းလိုလို မိမိတို့၏ ကိုယ်ကို အလှဆုံးဖြစ်အောင် အပြိုင်အဆိုင် ဆင်မြန်းခြင်း ပြုလာကြသည်။ ဆင်ယင်ဝတ်စားထားကြသော အဝတ်အစားနှင့် ကျောက်မျက်ရတနာများသည်လည်း တပြောင်ပြောင် တလက်လက်နှင့် မျက်စေ့များ ကျိန်းစပ်မတတ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့သော သူ့ထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင် တက်ရောက်ဆင်နွှဲကြ သော ပွဲသဘင်တွင် ရွှေသထုံမှ နွားကျောင်းသားထွန်းလင်းသည် ထေရဝါဒ ကိုယ်တော်ကြီးတစ်ပါးကဲ့သို့ ယောလုံကွင်းနှင့် ပင်နီအပေါ်အင်္ကျီများ ဆင်မြန်းကာ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် တက်ရောက်လာသည်။

ထို ပွဲလမ်းသဘင်မျိုးကို ဝါသနာကလည်း မရှိသဖြင့် ထွန်းလင်းသည် မျက်စိနောက်သလိုလိုပင် ဖြစ်မိသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခုခုကို လုပ်ခဲ့၍ လုပ်မိလျှင်လည်း အစမှအဆုံးတိုင်အောင် လုပ်တတ်သော အလေ့အကျင့်ကလေး ရှိသောကြောင့် ထွန်းလင်းသည် ၎င်းအတွက် ဘာမျှ စိတ်ဝင်စားစရာသော်လည်းကောင်း၊ ပျော်ရွှင်စရာသော် လည်း

ကောင်း မရှိလှသော ထိုဧည့်ခံပွဲကို ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် ပါဝင်ဆင်နွှဲခြင်း ပြုလေသည်။

ဘီစီအက်(စ်)ချိတ်သွားသော နည်းပြဆရာသည် ရင်ဖုံးအင်္ကျီနှင့် ခေါင်းပေါင်းနှင့် ဧည့်ခံပွဲသို့ တက်လာသည်။ နှုတ်ဆက်ပွဲကို ယခုကဲ့သို့ ခံခဲ့ညားညား ဖြစ်လာအောင် လှုံ့ဆော်ကျင်းပသော ၎င်း၏ တပည့်ရင်းများကို ရှေးဦးစွာ နှုတ်ဆက်စကားပြောဆိုသည်။ ထို့နောက် ၎င်း၏ ဧည့်ခံပွဲသို့ တက်ရောက်ခြင်းပြုကြသော ကျောင်းသူကျောင်းသားတိုင်းကို တစ်ဦးချင်း လိုက်လံနှုတ်ဆက်လေသည်။ ထိုနည်းပြဆရာသည် ၎င်း၏ တပည့်တပန်းများ အားလုံးလိုလို၏ နာမည်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ဝေါ်နှုတ်ဆက်ခြင်း ပြုနိုင်သော်လည်း သထုံကျောင်းဆောင် နွားကျောင်းသားကြီးနှင့် တွေ့ဆုံသောအခါ နာမည်ကို မေ့၍နေသဖြင့် ထွန်းလင်းကို ၎င်းတို့အိမ်မှ မော်တော်ကားဖြင့် ချွေးတပ်ဆွဲလာခဲ့သော ကျောင်းသားက “ကိုထွန်းလင်းပါ ဆရာ” ဟူ၍ ဝင်ထောက်ပေးလိုက်ရလေသည်။

“ဆရာတပည့် မှန်သမျှ နာမည်အားလုံးလိုလို ဆရာ မမေ့ပါဘူး။ မောင်ထွန်းလင်းနဲ့ ကျွန်တော့်မှ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ မပြောတတ်ပါဘူးကွာ” ဟု အရှက်ပြေ နှုတ်ဆက်ပြောဆိုပြီးနောက် နည်းပြဆရာသည် အခြားတပည့်တပန်းများကို လိုက်လံနှုတ်ဆက်ခြင်း ပြုလေသည်။

နှုတ်ဆက်ဧည့်ခံပွဲ၏ အခမ်းအနားမှူးက ပွဲသဘင်၏ အလှဘုရင်မကို အများဆန္ဒဖြင့် ရွေးချယ်တင်မြှောက်ရန် အစီအစဉ်ကို ထုတ်ဖော်ကြေညာလိုက်သောအခါ အထူးသဖြင့် ကျောင်းသားများအပိုင်းတွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် ပွက်စီပွက်စီ ဖြစ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူများအထဲတွင် ထွန်းလင်း မပါချေ။ သူသည် အလှဘုရင်မ ရွေးချယ်သော ကိစ္စကို စိတ်လည်းဝင်စားခြင်းမရှိ၊ နားလည်းမလည်ချေ။

ကျောင်းသားများသည် သုံးလေးယောက် တစ်တွဲစီ တီးတိုးတီးတိုး ပြောဆိုနေကြသည်။ အတွဲတိုင်းလိုလိုမှ “မေ... မေ... မေ” ဆိုသော အသံကို မတိုးမကျယ် ကြားနေရသည်။

“မေ...” သည် အဘယ်သူနည်း။ ထွန်းလင်း၏ အသိမိတ်ဆွေ စာရင်းတွင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ နာမည်မျှ မပါချေ။ သူသည် “မေ” ကို အဘယ်သို့ သိစွမ်းနိုင်မည်နည်း။

“မေ” သည် အဘယ်မျှလောက် ချောသနည်း။ အဘယ်မျှထိ လှ သနည်း။ မေ၏ နာမည်ကလေးကို စ၍ ကြားလိုက်ရကတည်းကပင် ထွန်းလင်း၏ နှလုံးသားသည် ၎င်း၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင် ပထမဦး ဆုံးအကြိမ် ပွင့်လန်းလှုပ်ရှားလာဟန် ရှိလေသည်။ သူသည် မိမိ၏ ကိုယ်ကိုပင် အံ့ဩသလို၊ ကြောက်ရွံ့သလို ဖြစ်နေမိသည်။ ယင်းသို့ နွားကျောင်းသားသည် လှဥမ္မာ၏ နာမည်တစ်လုံးကို ကြားလိုက်ရုံမျှ နှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေခိုက် တက်ရောက်သူများ၏ တညီတညွတ် တည်းသော ဆန္ဒဖြင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဝိဇ္ဇာတန်းပထမနှစ် ကျောင်း သူ “မေမေလွင်” ကို အလှဘုရင်မအဖြစ်ဖြင့် ရွေးချယ်တင်မြှောက်လိုက် ကြသည့် အကြောင်းကို အခမ်းအနားမှူးက ထုတ်ပြန်ကြေညာလိုက် သည်။ မရှေးမနှောင်းပင် ဩဘာပေးကြသော လက်ခုပံသံများသည် လည်း ဆူညံ၍သွားလေသည်။

“မေ” သည် စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။ မှောင်မိုက်နေသော ညတစ်ညတွင် ရုတ်တရက် လထွက်လာသကဲ့သို့ ထင်ကြရသည်။ မေ သည် ကျေးဇူးတင်စကားကို ပြောဆိုလေသည်။ စကားပြောဆိုပုံမှာ ရဲတင်းလှသည်။ ပရိသတ်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိ၊ စကားကို တစ်လုံးချင်း အေးအေးမှန်မှန် ပြောဆိုသွားသည်။ စကားလုံး ကလေးများသည်လည်း လှသည်။ ပြောသွားပုံဆိုသွားပုံကလည်း လှ

သည်။ အပိုမပါ၊ အထစ်အငေါ့မရှိ၊ စကားပြောသံသည်လည်း စမ်းမှ ရေစီးသံလိုဖြစ်သည်။

စင်မြင့်ပေါ်သို့ ခြင်္သေ့မကလေးလို ကြွားကြွားဝင့်ဝင့် တက်လာ သော မေ့ကို လှမ်း၍ မြင်လိုက်ရကတည်းက ထွန်းလင်းသည် ဤကမ္ဘာ မြေကြီးပြင်၌ ၎င်းကိုယ်ကို အသက်ရှင်နေထိုင်လျက်ရှိသော သတ္တဝါ တစ်ကောင်အနေနှင့် မေ့နေသည်။ အားလုံးက အဖျားဆွတ်၍ ခေါ်ဝေါ် နေသော “မေ့” ကို သူသည် အသက်ပင် ရှုရမှန်း သတိမရတော့ဘဲ ငေးမောကြည့်ရှုနေမိသည်။

မေသည် မိန်းမလှ၊ မိန်းမချော တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ချောရုံ၊ လှရုံမျှ သာမကသေး။ ယဉ်သည်၊ ဣန္ဒြေရှိသည်ဟုလည်း ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ပြုနိုင် လောက်သည်။ သို့ရာတွင် အင်မတန်တော့ ခေတ်ဆန်လေသည်။

အပြာရင့်ရင့် ထဘီတွင် ငွေကြယ်ပွင့်ကလေးတွေ ဖောက်ထား သည်။ ဝါဝင်းစိုပြည်သော မေ့အသားအရေနှင့် အင်မတန် ပန်ရလှ သည်။ ကြက်ဥနှစ်ရောင် တရုတ်ပိုးအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်လျက် ဆင်စွယ် ရဲတိုက်လို ကြောရှင်းသောလည်တိုင်၌ ပုလဲပုတီးကို ဆင်မြန်းထားသည်။ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာများကို ဆင်မြန်းထားခြင်း မရှိ။ လက်ဝဲဘက် လက်သူကြွယ်တွင် မြလက်စွပ်ကလေး တစ်ကွင်းကို သာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

စင်မြင့်ပေါ်မှနေ၍ ၎င်းအား အလှဘုရင်မအဖြစ်ဖြင့် ရွေးချယ် သည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောဆိုနေသော မေ့ကို နွားကျောင်း သားသည် ကလေးသူငယ်ကဲ့သို့ ပါးစပ်ကြီးအဟောင်းသားနှင့် ငေးမော ၍ ကြည့်နေမိသည်။ အထူးသဖြင့် “မေ” ၏ စူးရှတောက်ပခြင်းရှိလှ သော မျက်လုံးများကို သူသည် တပ်မက်မောစွာ ကြည့်နေမိသည်။ ထိုသို့ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းနှင့် ထိုမိန်းမသည် သူလိုငါလို သာမည

မိန်းမတစ်ဦး မဟုတ်သည့်အကြောင်းကို ထွန်းလင်းသည် ဝမ်းတွင်းမှ အလိုလို သိရှိနားလည်လာသည်။ ထိုမိန်းမသည် ၎င်းအား ဝိုင်းဝန်း ကြည့်ရှုနေသော လူပေါင်းငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်နီးပါးခန့်ကို ကြည့်ရှု၍ စကားပြောဆိုနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း ၎င်းတစ်ဦး တည်းကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေသည်ဟု ထွန်းလင်းသည် အောက်မေ့ ထင်မှတ်နေလေသည်။

စင်မြင့်ပေါ်မှ မေ ပြန်ဆင်း၍ သွားသောအခါမှ ဤကမ္ဘာမြေကြီး ပြင်၌ ၎င်းသည် အသက်ရှင်နေထိုင်လျက် ရှိနေသေးသော လူတစ်ဦး တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အကြောင်းကို ထွန်းလင်းသည် ပြန်လည်သတိရ လာသည်။ ထိုကဲ့သို့အဖြစ်ကို ၎င်း၏ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်တွင် တစ် ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးသော ထွန်းလင်းသည် ၎င်း၏အဖြစ်ကို ပြန် လည် စဉ်းစားရင်း ချောက်ချောက်ချားချား ဖြစ်နေသည်။ ထိုနှုတ်ဆက် ဧည့်ခံပွဲသို့ လိုက်လာမိသော မိမိကိုယ်ကိုလည်း အပြစ်တင်ချင်သလို ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် လွန်ပြီးသောအမှုကို အဘယ်သူသည် ပြန်၍ ပြုပြင်နိုင်သနည်း။ ဘုရား၊ ရဟန္တာ စသည်တို့ပင် ဝဋ်နှင့် မကင်းဟူ၍ လူကြီးသူမတို့ ပြောဆိုလျက်ရှိကြသည် မဟုတ်လော။

* * *

(၃)

နှုတ်ဆက်ဧည့်ခံပွဲသည် ၂ နာရီခွဲသာသာခန့် ကြာလေသည်။ ၇ နာရီလောက်မှ စရာ ၉ နာရီခွဲသာသာခန့်မှ ပြီးစီးလေသည်။

ထိုဧည့်ခံပွဲညက ထွန်းလင်းသည် ၎င်း၏ ကိုယ်ကို မြေကြီးပေါ်၌ အသက်ရှင်နေထိုင်လျက်ရှိသည်ဟု မထင်။ လရောင်နှင့် ငွေကြယ်များ အကြားတွင် သွားလာလှုပ်ရှားနေရသလို ထင်မှတ်မိလေသည်။

အခမ်းအနား အစီအစဉ်အရ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို တည်ခင်း
မကျွေးမမွေးမီ မဲနှိုက်ကြရလေသည်။ မဲနှိုက်ခြင်းမှာ မိမိတို့ထိုင်ရမည့်
ထိုင်ခုံနှင့် စားပွဲကို ရွေးချယ်ဖို့အတွက် ဖြစ်လေသည်။

အခမ်းအနားကို စီစဉ်ကြသူများက စားပွဲတစ်လုံးလျှင် လူနှစ်
ယောက်မျှသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စားသောက်ဖို့အတွက် စီစဉ်ထား
ကြသဖြင့် မိမိတို့ထိုင်ရမည့် စားပွဲအတွက် တက်ရောက်သူတိုင်း မိမိတို့
ဘာသာ မဲနှိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ စိတ်ဝင်စား ပျော်ရွှင်ရအောင်
လည်း စားပွဲတစ်မျိုးလျှင် စားသောက်ဖွယ်တစ်မျိုးစီ တည်ခင်းထားလေ
သည်။ အချို့သော စားပွဲများတွင် တရုတ်အမျိုးသားများနှင့် သက်ဆိုင်
သော အစားအစာများကို ပြင်ဆင်ထားပေးလျက် အချို့သော စားပွဲများ
တွင် အင်္ဂလိပ်၊ အိန္ဒိယနှင့် မြန်မာအမျိုးသား စားစရာများကို တည်ခင်း
ပေးထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် မိမိတို့ထိုင်ရမည့် ထိုင်ခုံနှင့် စားသောက်ရမည့် စားပွဲ
တို့အတွက် ထွန်းလင်းသည် မဲနှိုက်ခြင်းပြုရလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ မဲနှိုက်
လိုက်ရသော အမှုသည် အပေါ်ယံမျှသာ ကြည့်လိုက်မည်ဆိုပါက စိတ်
ဝင်စားစရာနှင့် ပျော်ရွှင်စရာမျှလောက်သာ ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ရသော်
လည်း ထွန်းလင်းအတွက်မှာမူ ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သွား
သော ကိစ္စတစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ မဲနှိုက်ခြင်း
ပြုခဲ့ရစဉ်ကမူ ထိုအမှုသည် ထိုမျှလောက် ကြီးမားလေးနက်လိမ့်မည်
ဟူ၍ ထွန်းလင်းသည် မသိနိုင်ခဲ့ချေ။ ထို့အတူ “မေ” တစ်ယောက်သည်
လည်း သိနိုင်စွမ်းလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

ထွန်းလင်းသည် မဲနှိုက်၍ ရရှိခဲ့သော ၎င်း၏ ထိုင်ခုံနှင့် စားပွဲဆီသို့
လျှောက်လာခဲ့သောအခါ ၎င်း၏ အနာဂတ် ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးအတွင်း
သို့ တိုးဝင်လျှောက်လိုက်နေရသည်ဆိုသော အဖြစ်ကိုလည်း မသိချေ။

၎င်း၏ နံပါတ်နှင့် စားပွဲကို လိုက်လံရှာဖွေရာမှ နံပါတ်နှင့် စားပွဲကို တွေ့ရှိရသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်၍သွားလေသည်။ မိမိ၏ ထိုင်ခုံနှင့် စားပွဲကိုတွေ့ရှိနေပါလျက် ရုတ်တရက် ဝင်မထိုင်ဝံ့၊ မထိုင်ရဲ အောင်လည်း ဖြစ်နေသည်။

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးထားခြင်း မရှိ၍ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မသိရှိထားကြသေးသော်လည်း ပွင့်လင်းဖော်ရွေသော မေမေလွင်က ၎င်းနှင့် ကံဆုံ၍ ညစာအတူ စားသောက်ခြင်းပြုရမည့် အဖော်ကို ပြုံး၍ ကြိုဆိုသည်။ “ကနေ့ညတော့ ရှင်နဲ့ မေနဲ့ ကံဆုံကြတာ ပဲ...” ဟု ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောဆိုရင်း အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသော ထွန်းလင်းကို သူ့နေရာသူ ဝင်၍ထိုင်ရဲအောင် မေက အားပေးလေသည်။

အခြားအခြားသော စားပွဲမှ ကျောင်းသားကြီးငယ်များသည် ထိုည အဖို့ “ဖိုးကံကောင်း” ဖြစ်နေသော ထွန်းလင်းကို ဝိုင်း၍ ကြည့်နေကြ သည်။ ထွန်းလင်းသည် မိမိကိုယ်ကို မလုံလှသဖြင့် မေနှင့်အတူ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်လွတ်တွင် ဝင်၍ မထိုင်လိုက်သေးဘဲ ဘေးပတ် ဝန်းကျင်သို့ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ့ကို ဝိုင်းအုံ့၍ ကြည့်ရှုနေ ကြသော မျက်လုံးအစုံများစွာတို့ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထွန်းလင်း၏ မျက်လုံးသည် ပြာဝေ၍ သွားလေသည်။ ထိုသို့ မျက်လုံးများ ပြာဝေနေခိုက် “အီတာပဲကွာ” ဟူ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မတိုးမကျယ် နောက်ပြောင်ပြောဆိုလိုက်သော အသံကိုပါ ကြားလိုက်ရပြန် သောအခါ ထွန်းလင်းသည် ပွဲသဘင်အလယ်မှ ကဆုန်ပေါက်၍ ထွက်ပြေးသွားချင်သော စိတ်များပင် ပေါ်ပေါက်လာသည်။

“ထိုင်လေ... ထိုင်ပါ” ဟူသော သာယာနှစ်သက်စဖွယ် အားပေးလိုက်သော အသံကလေးကို မသဲမကွဲ ကြားလိုက်ရတော့မှ ထွန်းလင်းသည် အားတက်သလိုရှိလာပြီးလျှင် အသံရှင် အားပေးတိုက်တွန်းခြင်း

ပြုသည့်အတိုင်း ၎င်း ကံကြီး၍ မဲပေါက်သော ထိုင်ခုံတွင် ခနော်ခနဲ့ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ၎င်းအား စိတ်ဝင်စားသော အမှုအရာ ဖြင့် ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်၍နေသော ညဇကရီကို လုံးဝ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဝံ့၊ မဆိုင်ရဲသကဲ့သို့ ဦးခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက်သည်။

ထွန်းလင်းသည် ယခု အသက်အရွယ်အထိ မည်သည့်မိန်းကလေး တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့်မျှ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံခြင်းမရှိခဲ့ချေ။ နီးနီး ကပ်ကပ်လည်း စကားပြောဆိုခြင်း မပြုခဲ့ဖူးပေ။ ဘာသိဘာသာ အေး အေးဆေးဆေး နေထိုင်လာခဲ့သော လူငယ်တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် မိန်းကလေးများနှင့် အဘယ်ကဲ့သို့ ဆက်ဆံပြော ဆိုရမည်ကို မသိချေ။ အထူးသဖြင့် လူရှေ့သူရှေ့တွင် မိန်းကလေးများ နှင့် စကားပြောဆက်ဆံရမည့် အလုပ်ကို သူသည် ကျားထက်ပင် ကြောက်လေသည်။

ထွန်းလင်းသည် သူ၏ ရှေ့တည့်တည့်မှ အလှဘုရင်မကလေးကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဝံ့သကဲ့သို့ ဦးခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက်သည်။ ထိုသို့ ဦးခေါင်းကို ငုံ့ထားရင်းပင် ချွေးများ စို့ထွက်နေသည်။ မျက်နှာသည် လည်း ထူအမ်းနေသည်။

တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီး ပညာတတ် မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဝံ့ သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ စကားမပြောတတ်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း လုပ်နေသော ထွန်းလင်းကို မေမေလွင်က သနားကရုဏာသက်လှသော မျက်လုံးများဖြင့် အတန် ကြာမျှ ကြည့်ရှုနေပြီးမှ “မေ့နာမည် အပြည့်အစုံကတော့ မေမေလွင်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ဝိဇ္ဇာတန်း ပထမနှစ်ကျောင်းသူပါ” ဟု တစ်ဖက်သား ရဲ တင်း ရင်းနှီး၍လာအောင် ၎င်းကစ၍ ၎င်း၏ကိုယ်ကို စားပွဲတစ်ဖက် မှ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်အား မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

ထွန်းလင်းသည် မေမေလွင့်ကို အလန့်တကြား လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် ဘာကစ၍ ဘာကိုပြောရမှန်း မသိချေ။ တောကျီးကန်းလို အလှဘုရင်မကို ကြည့်နေလေသည်။

“ရှင့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးမှပေါ့ရှင်” မေမေလွင့်က ခပ်သွက်သွက်ကလေး ပြောဆိုလိုက်ပြန်သည်။

ထွန်းလင်းသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဦးခေါင်းကို ကုတ်ဖွလိုက်မိပြန်သည်။ သူ၏ကိုယ်ကို တစ်ဖက်မှ တောင်းဆိုနေသော မိန်းမချော၊ မိန်းမလှနှင့် အဘယ်သို့ မိတ်ဆက်ပေးရပါမည်နည်း။ သူသည် မိမိကိုယ်ကို အဘယ်မိန်းကလေး တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့်မျှ မိတ်ဆက်ပေးခြင်း မပြုခဲ့ဖူးချေ။ သို့ရာတွင် အင်္ဂလိပ်စကားပုံရှိသည့်အတိုင်း “ရောမမြို့တော်ကြီးသို့ ရောက်ရှိနေခိုက် ရောမမြို့သူတစ်ဦးအား သူတို့တိုင်းပြည်၏ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း ဆက်ဆံခြင်းသာ ပြုရပေလိမ့်မည်” ။ သို့ရာတွင် အခက်ဆုံး ပြဿနာတစ်ခုသည် ကား သူကိုယ်တိုင် ရောမမြို့တော်သို့ ယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခေါက်မျှ မရောက်ဖူးသဖြင့် ရောမမြို့တော်သူ မြို့တော်သားများ၏ ထုံးစံနှင့် ဓလေ့ကို ဘာတစ်ခုမျှ မသိသေးခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထွန်းလင်း၏ အကျပ်အတည်းနှင့် အခက်အခဲကို မေမေလွင့်သည် ကောင်းစွာ အကဲခတ်မိသဖြင့် “ဘယ်ဟော(လ်)မှာ နေပါသလဲ” ဟု မေးလိုက်ရသည်။

“သထုံမှာပါ...” ဒါလောက်တော့ နွားကျောင်းသားက ပြန်၍ ပြောတတ်လေသည်။

မေမေလွင့်သည် တေမိမင်းသား လက်သစ်အပေါ်၌ အားတက်လာသကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ စကားစ ရရှိလိုက်ပြီဖြစ်၍ “ကျူတာကိုကြည့်တို့ ဟော(လ်)ကကိုး၊ ဒါထက် စိနီယာဘက်(ချ်)က ကိုအေး

သန်း တစ်ယောက်တော့ သိပါလိမ့်မယ်ထင်တယ်” ဟု မေမေလွင်က ဆက်ပြန်သည်။

ဒုတိယနှစ် ဝိဇ္ဇာတန်းသား ကိုအေးသန်းကိုကား သထုံကျောင်း ဆောင်တွင် မသိသူရှားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကိုအေးသန်း သည် အရေးပိုင်တစ်ဦး၏ သားဖြစ်သည့်အပြင် သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်သော ကျောင်းသားတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုအေးသန်းကို သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူချင်းတော့ သိပ်မရင်းနှီးလှပါဘူး” ထွန်းလင်းသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြောဝံ့ဆိုဝံ့၊ ပြောတတ်ဆိုတတ် ဖြစ်လာသည်။

“ကိုအေးသန်းနဲ့ မေနဲ့ တော်တော်ကလေး ခင်မင်ကြပါတယ်၊ ဒါ ထက် ရှင့်နာမည် မပြောသေးဘူးနော်”

“ထွန်းလင်းတဲ့၊ စီနီယာအင်တာမှာပါ” ထွန်းလင်းသည် ရဲရဲတင်း တင်းနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုနိုင်လာသည်။

“ကိုထွန်းလင်းက ရန်ကုန်ကပဲလားဟင်”

“ပွင့်ဖြူဘက်ကပါ”

“ဪ... ပွင့်ဖြူဘက်ကကိုး၊ မေတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ပွင့်ဖြူမှာ နေခဲ့ဖူးတယ်”

“ဪ... ဟုတ်လား” ၎င်း ဇာတိချက်ကြွေရာအရပ်တွင် ငယ်စဉ် က နေခဲ့ထိုင်ခဲ့ဖူးသည်ဟု ဆိုလာသော အလှဘုရင်မကို ထွန်းလင်း သည် ပိုမို၍ စိတ်ဝင်စားလာသည်။

“အဲဒီတုန်းက မေတို့ ဒက်ဒီက မြို့အုပ်အလုပ်နဲ့ပေါ့၊ ကြာတော့ ကြာပါပြီ၊ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်လောက်တော့ ရှိပြီထင်တယ်”

“အဲဒီတုန်းက မေက ဘယ်အရွယ်လောက်ရှိပြီလဲ ဟင်” နွား ကျောင်းသားက ၎င်းစိတ်ဝင်စား သိရှိလိုသော အချက်ကို တိုက်ရိုက်ကြီး

မေးလိုက်သည်။

မေမေလွင်က ပုလဲလိုလှနေသော သွားကလေးများ ပေါ်ထွက်လာအောင် ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် နွားကျောင်းသားကို ကလေးသူငယ်တစ်ယောက်အား ကြည့်သလို ပေါ့ပေါ့တန်တန်ကြည့်ကာ “အဲဒီတုန်းကလား၊ မေ သုံး လေးနှစ်သမီး အရွယ်လောက် ထင်တာပဲလေ၊ သေသေချာချာတော့ မမှတ်မိဘူး” ဟု ပြောဆိုလိုက်သည်။

ထွန်းလင်းသည် ၎င်းထက် သုံး လေးနှစ်ခန့် ကြီးလိမ့်မည်ဖြစ်သော်လည်း ၎င်းထက်ပင် နုပျိုငယ်ရွယ်လျက်ရှိသော လှည့်လည်ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေမိပြန်သည်။ ထိုသို့ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးစိုက်၍ ကြည့်ရှုခြင်းခံနေရသည်အတွက် အနေရအထိုင်ရ ကျပ်သလိုရှိလာသော မေမေလွင်က ထိုနွားကျောင်းသား၏ အာရုံကို ပြောင်းလွဲသွားစေရန် “ကိုထွန်းလင်းမှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမဘယ်နှယောက် ရှိပါသလဲဟင်” ဟု မေးလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော့်မိဘများက ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပဲ မွေးပါတယ်”

“ဪ... ဪ... ဪ”

“မေတို့ကော ညီအစ်ကို မောင်နှမ ဘယ်နှယောက်ရှိပါသလဲ”

“ရှင့်လိုပဲ၊ မေလည်း တစ်ယောက်တည်းပါ”

“ဒါထက် မေက ဘော်ဒါမှာပဲနေပါသလား” ဟု ထွန်းလင်းက မေးလိုက်သောအခါ မေမေလွင်သည် အခြားစားပွဲမှ အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်က နှုတ်ဆက်နေသည်ကို ပြန်လည် တုံ့ပြန်နေရသဖြင့် ကောင်းစွာ မကြားလိုက်ရချေ။ ထို့ကြောင့်...

“ရှင်... ခုတင်က မေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းကို မေ မကြားလိုက်ရလို့ ကျေးဇူးပြုပြီး တစ်ခါလောက် ထပ်မေးပေးပါဦး” ဟုလည်း တောင်းပန်

ပြောဆိုခြင်း ပြုလိုက်သည်။

ထွန်းလင်းသည် ကြောင်၍သွားလေသည်။ သူသည် ဖော်ရွေ လိုက်လျောတတ်သော မေမေလွင်ကို အတန်ကြာမျှ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ ပြီးမှ “ဘော်ဒါမှာပဲ နေသလားလို့ မေးတာပါ” ဟု ပြန်ပြောနိုင်လေ သည်။

“အင်တာအောင်တဲ့အထိ ဘင်တန်မှာပဲ နေခဲ့တယ် ကိုထွန်းလင်း၊ ခုတော့ ကံဘဲဘက်က အန်တီစုတို့အိမ်ကနေပြီး ကျောင်းတက်ပါတယ်”

“မိဘများကော ရန်ကုန်မှာပါပဲလား ခင်ဗျာ”

“ဒက်ဒီဆုံးသွားတာ ငါးနှစ်လောက် ရှိသွားပါပြီ၊ မာမိဆုံးတာက တော့ မကြာသေးပါဘူး” ထွန်းလင်းက သိရှိလိုသော အကြောင်းအရာ များကို မေမေလွင်က အသေးစိတ် ပြောပြလျက်ရှိသည်။

“ဪ... ဪ... ဪ”

“ကိုထွန်းလင်း မိဘများကော ပွင့်ဖြူမှာပဲ နေကြတယ်ထင် တယ်”

“ဖေဖေကတော့ ဆုံးသွားတာကြာပါပြီ၊ ကျွန်တော် ဆယ်နှစ်သား အရွယ်လောက်ကပဲ၊ မေမေကတော့ ရသေ့မ ဝတ်နေပါတယ်၊ ခုတော့ ကျွန်တော့်မှာ တစ်ကောင်ကြွက်၊ တစ်ယောက်တည်းပေါ့”

“ဒီနေရာမှာတော့ မေနဲ့ ကိုထွန်းလင်းတို့ ဘဝချင်း တူကြတယ် နော်”

စားသောက်၍ ပြီးစီးကြသောအခါ ထွန်းလင်းနှင့် မေမေလွင်တို့ သည် လူချင်း ကွဲသွားကြလေသည်။ အပေါင်းအသင်းနည်းပါးသော ထွန်းလင်းသည် အနည်းငယ်မှောင်ရိပ်ကျသော မရန်းပင်တစ်ပင် အောက်တွင် ၎င်းဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ထိုင်ကာ မီးရောင်အောက်တွင် မြူးထူးလှုပ်ရှားနေကြသော ကချေသည်

များကို ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်ရှုနေသည်။ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားကလေးတွေ ဝိုင်းအုံ့၍နေကြသော မေမေလွင်ကို သူသည် မျက်ခြည်အပြတ်မခံဘဲ စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေမိသည်။ ဖော်ရွေလှသော မေမေလွင်သည် ၎င်းအား ဝိုင်းအုံ့နေကြသော ဘောင်းဘီဝတ်၊ ပုဆိုးဝတ်များကို ပြုံးကာရယ်ကာ ပြန်လှန် စကားပြောဆိုလျက်ရှိသည်။ အခြားအခြားသော မိန်းကလေးများထက် များစွာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားနေသော မေမေလွင်ကို အချို့သော ကျောင်းသူများက မျက်လုံးစိမ်းကြီးများဖြင့် ငြုစုကြည့်ရှုနေတတ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် မေမေလွင်သည် ထိုမျက်လုံးစိမ်းများကို အလျှင်းပမာဏမထားသကဲ့သို့ ၎င်းအား ဝိုင်းအုံ့၍ ငမ်းနေကြသော ဖိုသတ္တဝါများနှင့် ရယ်ကာမောကာပင် စကားပြောဆိုလျက် ရှိလေသည်။

မီးရောင်အောက်တွင် လှလှပပ လှုပ်ရှားနေသော လှဥမ္မာကို မှောင်ရိပ်ကျသည့် မရန်းပင်အောက်မှ ငေးမောကြည့်ရှုနေသော နွားကျောင်းသားသည် ထိုမိန်းမလှနှင့် ထိုညအဖို့ နောက်ထပ်၍ စကားပြောဆိုခွင့်ရရှိဖို့ အခွင့်အလမ်းကို စောင့်မျှော်နေပုံရသည်။ သို့ရာတွင် ထင်ရှားလှသော ဝိဇ္ဇာဂုဏ်ထူးတန်းသားကြီးများနှင့် ဝိဇ္ဇာတန်းသားများကိုသာ ဝိုင်းဝိုင်းလည် ဧည့်ခံစကားပြောဆိုနေရသော မေမေလွင်သည် မရန်းပင်ရိပ်မှ မထင်မရှား ဥပစာတန်းသားကို ဆက်လက်၍ ဧည့်ခံစကားပြောဆိုဖို့ရန်အတွက် အရေးလုပ်စဉ်းစားနေဟန် မရှိချေ။

ထွန်းလင်း၏ ရင်တွင်း၌ကား များစွာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိလေသည်။ သူသည် ထိုလှုပ်ရှားမှု၏ အကြောင်းကိုလည်း မသိချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုကဲ့သို့သော လှုပ်ရှားမှုကို ၎င်း၏ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်တွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ကြုံခဲ့ရဖူးသေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယခုအကြိမ်သည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်လည်း ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မရန်းပင်ရိပ်တွင် ထိုင်ရင်း သူသည် တံတွေးကို မကြာခဏ မျိုချ နေရသည်။ အာခေါင်လည်း ခြောက်လျက်ရှိသည်။

ထိုအခိုက် ထိုညဇည့်ခံပွဲသို့ သူ့ကို အတင်းဆွဲခေါ်လာသော မိတ်ဆွေ ကျောင်းသားက အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူ့ဆီသို့ ခေါ်လာပြီး မိတ်ဆက်ပေးလာပြန်သည်။ ယုဒသန်ကောလိပ်မှ “သွင်” ဆိုသော မိန်းကလေးသည် ငယ်ရွယ်၍ စွဲမက်စရာကောင်းသော်လည်း ထွန်းလင်းအဖို့ စိတ်ဝင်စားခြင်း မဖြစ်ချေ။ သူသည် “သွင်” ကိုသာ လက်ခံစကားပြောဆို နေရသော်လည်း သူ၏ မျက်လုံးများသည် မေမေလွင့် နောက်သို့သာ တကောက်ကောက် လိုက်ပါ၍နေလေသည်။

လူတစ်ဖက်သားကို စိတ်ပျော်ရွှင်အောင်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဝင်စားအောင် လည်းကောင်း ဘာမျှမပြောမဆိုတတ်သော ထွန်းလင်းကို သွင်နှင့် သူမ၏ မိတ်ဆွေတို့သည် စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့လာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ငါးမိနစ်သာသာခန့်မျှ စကားပြောဆိုပြီးနောက် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနှင့် ခွင့်တောင်းကာ စွန့်ခွာသွားကြလေသည်။

မရန်းပင်၏ မှောင်ရိပ်၌ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ကာ ၎င်း၏ နှလုံးသားအား အသက်ဝင်လာအောင် လှုပ်ရှားခြင်း ပြုသွားခဲ့သော လှည့်မာကို နောက်ထပ်၍ လူချင်းစကားပြောဆိုဖို့ အခွင့်အရေးအတွက် ထွန်းလင်းသည် မျှော်ကိုးစောင့်စားလျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် မေမေလွင်သည် ယောလုံကွင်းနှင့် ပင်နီအင်္ကျီများ ဆင်မြန်းထားသော ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ နွားကျောင်းသား တစ်ယောက်ဆီသို့ကား ပြန်လှည့်မလာတော့ချေ။ ဘောင်းဘီဝတ်များ၊ ဘန်ကောက်ပုဆိုးများနှင့် ဝိဇ္ဇာတန်းကြီးသားများနှင့်သာ ၎င်း၏ အချိန်ကို ကုန်လွန်စေလျက်ရှိသည်။

သို့နှင့် ဇည့်ခံပွဲပြီးစီးရန် နာရီတစ်မတ်သာသာခန့် လိုတော့မှ လှနတ်မယ်သည် မရန်းပင်မှောင်ရိပ်သို့ ကြွမြန်း၍လာပေသည်။

“တစ်ယောက်တည်း မှောင်ရိပ်မှာ ပျင်းနေပြီလား ကိုထွန်းလင်း”
မေမေလွင်က ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ပြောမေးမြန်းခြင်း ပြုလေသည်။

“ပျင်းတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ နေရတော့တာပေါ့” သူက
ဒါပဲ ပြန်၍ပြောလိုက်သည်။

“ရှင့်ကိုကြည့်ရတာ ဒီပြင်လူတွေနဲ့ မတူဘူး၊ တစ်မျိုးပဲ” ဟု လှ
နတ်မယ်က နွားကျောင်းသား၏ အပေါ်၌ ၎င်း၏ထင်မြင်ခံယူချက်ကို
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း ပြုလာသည်။

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ လူတိုင်းလိုလိုကပဲ ကျွန်တော့်ကို လူတစ်မျိုး
လို့ ပြောတတ်ကြပါတယ် မေ”

“လူတွေစုဝေးပြီး ပျော်ကြပါးကြတဲ့နေရာမှာ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း
မရော၊ စကားလည်းမပြောဘဲ မှောင်ရိပ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ခုလို
ကုပ်နေတာဟာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ရှိမလဲဟင် ကိုထွန်းလင်း” မေမေ
လွင်က ၎င်း၏ အနေအထိုင်နှင့် သဘာဝကိုပင် ဝေဖန်ပြောဆိုခြင်း
ပြုလာသည်။

ထွန်းလင်းသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောတတ်သဖြင့် ငြိမ်နေလိုက်သည်။
အနေကျပ်တည်းလျက် ရှိလာသကဲ့သို့ ဦးခေါင်းကို တစ်ချက်မျှ ကုတ်ဖွ
လိုက်လေသည်။

“လူ့ဘဝဆိုတာဟာ စားဖို့သောက်ဖို့နဲ့ ပျော်ရွှင်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား
ဟင် ကိုထွန်းလင်း၊ မေတော့ ဒီလိုပဲ နားလည်ထားတယ်” မေမေလွင်
က စကားနည်းလှသော နွားကျောင်းသားကို ၎င်း၏ လူ့ဘဝအမြင်အား
တင်ပြလာသည်။

နွားကျောင်းသားသည် ကြိုးစား၍ ပြုံးလေသည်။ သို့ရာတွင် သူ
၏ အပြုံးသည် ကြည့်ရှု၍ မကောင်းလှချေ။

“ရှင်နဲ့ စကားပြောရတာ တစ်မျိုးပဲ၊ တစ်ခါလောက် အေးအေး

ဆေးဆေး စကားပြောကြရအောင်နော်၊ ဟုတ်လား ကိုထွန်းလင်း”

ထွန်းလင်းသည် ထိုအဆိုကို သဘောကျကျေနပ်ခြင်း ရှိလှသကဲ့သို့ ဦးခေါင်းကို သွက်လက်စွာဖြင့် ညိတ်၍ ပြလိုက်လေသည်။

“တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့လောက် မေတို့အိမ်ကို လာလည်ပါလားဟင် ကိုထွန်းလင်း၊ မင်းကတော်ကြီး ဒေါ်ဒေါ်စု၊ ခြံနံပါတ် ၃၅၊ ကံဘဲဆိုရင် ရောက်ပါတယ်”

နွားကျောင်းသား ဦးခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလေသည်။

“တနင်္ဂနွေနေ့လာ ဆိုပေမဲ့ မနက်ခင်းဘက် လာလို့တော့ တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူးနော် ကိုထွန်းလင်း၊ မေက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို မနက်ပိုင်းဘက် သွားတတ်တယ်၊ ညနေဘက်ကျပြန်တော့လည်း ရုပ်ရှင်တို့၊ ပါတီတို့ သွားတတ်သေးတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဘယ်အချိန်လောက် လာဖို့ကောင်းမလဲဟင်”

“နေ့ခင်းတစ်နာရီလောက်ဆိုရင် ပိုကောင်းတယ်”

“ဒါထက် မေက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်” ထွန်းလင်းသည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ဦးပင် ဖြစ်သော်ငြားလည်း လူတစ်ဦး တစ်ယောက်၏ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆိုင်ရာ မေးခွန်းကို မေးနေလိုက်ပြန်ချေပြီ။

“မိဘဘိုးဘွားတွေက စပြီး ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တွေပါ ကိုထွန်းလင်း၊ ခရစ်ယာန်ဆိုပေမဲ့ ကက်သလစ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘက်ပတစ်(စ်) လား...”

“ချပ်(ချ်) အော့(ဖ်) အင်္ဂလန်...”

“ဪ... ဪ... ဪ” ထွန်းလင်းသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော အသံကလေးဖြင့် အာမေဇိုတ် ပြုလိုက်မိလေသည်။

အိပ်၍မပျော်သော ညများ

(၁)

အင်းလျားကန်သာ ပွဲသဘင်မှ ပြန်လာခဲ့ရသောညကမူ ထွန်းလင်းသည် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသာလျှင် သထုံကျောင်းဆောင်သို့ ပြန်လိုက်လာ၍ စိတ်မှာမူကား ၎င်းနှင့် အတူပြန်ပါ၍ မလာတော့ချေ။ ဘောင်းဘီဝတ် ဂုဏ်ထူးတန်းသားတစ်ဦး၏ မော်တော်ကားကလေးနှင့် လိုက်ပါ၍သွားသော လှည့်မ္ဗာ၏ နောက်တော်ပါးမှ ကပ်ပါ၍ သွားလေသည်။

ကျောင်းဆောင်သို့ ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ကျက်ရန်ရှိသော စာများကို ကျက်မှတ်ရန်အတွက် စားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်တော့မှပင် ထွန်းလင်းသည် ၎င်း၏ကိုယ်ကို ၎င်းယခင်ကကဲ့သို့ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းမရှိတော့သည့် အကြောင်းကို စတင်ရိပ်မိစပြုလေသည်။ ၎င်း၏ လိပ်ပြာသည် ၎င်း၏ ကိုယ်၌ မရှိတော့ချေ။ လှနတ်မယ်က ကျေးကျွန်အဖြစ်ဖြင့် စေခိုင်းရန်အတွက် ယူဆောင်၍သွားခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် ဘာတစ်ခုကို လုပ်လုပ် စူးစူးစိုက်စိုက်နှင့် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြုလုပ်တတ်သူတစ်ဦးဖြစ်၍ ထွန်းလင်းသည် စာကြည့်စားပွဲတွင် ပေကတ်၍ ထိုင်ကာ

၎င်းအတွက် မကြည့်လျှင်မဖြစ်သော စာများကို ဇွတ်တိုး၍ ကြည့်လေသည်။

ဦးကုလား၏ မဟာရာဇဝင်တော်ကြီးကို သူသည် ဖတ်ရှုလျက်ရှိသော်လည်း ပြေပြစ်ချောမောလှသော ထိုရာဇဝင်ဆရာကြီး၏ ဝါကျတစ်ခုတလေမျှပင် ၎င်း၏ ဦးခေါင်းထဲသို့ မဝင်တော့ချေ။ သူသည် သရေခေတ္တရာ မင်းဆက်များအကြောင်းကို ဖတ်ရှုနေခြင်းဖြစ်သော်လည်း မဟာသမ္ဘဝနှင့် စူဠသမ္ဘဝတို့သည် ဘာတော်စပ်ကြမှန်းလည်း မသိလိုက်တော့ချေ။ ငတပါးမင်းနှင့် ပုဂံမင်းဆက် ကုလားကျမင်းတို့ကိုလည်း မခွဲခြားတတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။

သူသည် မဟာရာဇဝင်တော်ကြီးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တက္ကဓေဒစာအုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်လေသည်။ သူသည် တက်ကျမ်းကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် ကျက်ဖတ်ခြင်း ပြုလေသည်။ ထိုသို့ဖတ်၍သာ သွားခဲ့သည်။ သူသည် ဘာစာအုပ်ကို ဖတ်နေမှန်းပင် မသိလိုက်ချေ။ တက်ကျမ်းတွင် ဒီဒပ်တစ်(မ်) နှင့် အင်ဒပ်တစ်(မ်) နှစ်ပိုင်းရှိသည့်အနက် သူသည် ဒီဒပ်တစ်(မ်)ကို ဖတ်ရှုနေခြင်းဖြစ်သော်လည်း သူ့ကိုယ်ကိုယ်မူကား အင်ဒပ်တစ်(မ်) ဖတ်နေသည်ဟု ထင်မြင်လျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူဖတ်နေသော အကြောင်းအရာများမှာ သူ့ဖတ်ရှုနေသော အင်ဒပ်တစ်(မ်) တက်ကျမ်းနှင့် ဘယ်လိုမှ မစပ်ဟပ်မိသောအခါ ကျမှ အယောင်ယောင် အမှားမှား ဖြစ်နေသော သူ၏ ကိုယ်ကို ရိပ်မိစပြုလာသည်။

တက်ကျမ်းကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်တင်ထားလိုက်ပြီးနောက် ထွန်းလင်းသည် စိန္တကျော်သူ၏ သြဝါဒထူးပျို့ကို ကျက်မှတ်ရန် ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်း ပြုပြန်လေသည်။ သူသည် အမျိုးသားကျောင်းမှ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ဒစ်စတင်းရှင်းများနှင့် အောင်မြင်လာခဲ့သူဖြစ်၍

မြန်မာစာကိုကား လွယ်လွယ်ကူကူ ဖတ်ရှုကျက်မှတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု အထင်ရောက်ဟန်ရှိသည်။ ၎င်းအပြင် ထိုဩဝါဒထူးပျို့ဆရာ ငယ်စဉ်က ရေးသားခြင်းပြုခဲ့သော ကဝိလက္ခဏာသတ်ပုံနှင့် ရတုအတော်များများကိုလည်း အထွေထွေဗဟုသုတ အဖြစ်ဖြင့် ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့ဖူး သဖြင့် ထိုပျို့တစ်စောင်ကိုတော့ အခက်အခဲမတွေ့ရဘဲ ကြည့်ရှုနိုင်လိမ့် မည်ဟု တွက်ချက်ထားဟန်တူလေသည်။

ဩဝါဒထူးပျို့ဆရာသည် ဤလောက၌ မတင့်တယ်သော အကြောင်းအရာများ၊ လူ့အရယ်ခံရတတ်သော အကြောင်းအရာများ စသည်တို့ကို ရှေးဟောင်း ပူရာဏ်ကျမ်းများနှင့် နိတိကျမ်းကြီးကျမ်းခိုင်များမှ ဖွေရှာထုတ်နုတ်ကာ ဆုံးမဩဝါဒ ပေးထားသော်လည်း ထိုဩဝါဒများကိုလည်း ထွန်းလင်းသည် ဘာတစ်ခုမျှ မရလိုက်ချေ။

၁၁ နာရီခွဲ သာသာခန့်တွင် သူသည် မီးငြိမ်း၍ အိပ်စက်ရန် ကြိုးစားခြင်း ပြုရတော့သည်။ ယင်းသို့ စာကျက်၍မရသဖြင့် အိပ်စက်ရန် အတွက် အိပ်ရာဝင်တော့မှပင် နွားကျောင်းသားလူမိုက်သည် လှလှကြီး ဒုက္ခတွေ့ရလေတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုမယ်မင်းကြီးမသည် စာကြည့်စားပွဲ၌ ဆော့ကစားရရုံနှင့် အားရကျေနပ်ခြင်း မရှိသေးဘဲ ခြင်ထောင်အတွင်းသို့ အတင်းဝင်လိုက်လာသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

လှဥမ္မာသည် နွားကျောင်းသားအား အမျိုးမျိုး ကလိလျက်ရှိသဖြင့် ထွန်းလင်းသည် တော်တော်နှင့်လည်း အိပ်စက်ခြင်း မပြုနိုင်ချေ။ အားအင် ကုန်ခန်း၍ အိပ်ပျော်သွားသည့် နောက်ပိုင်း၌မှာပင် ထိုမိန်းမလှသည် ခြင်ထောင်ထဲမှ မထွက်သွားသေးဘဲ အိပ်မက်ထဲသို့ ဝင်၍ ကစားနေပြန်လိုက်သေးသည်။

“မေ... မေ... မေ” အိပ်မက်၌ပင် ထွန်းလင်းသည် လှဥမ္မာကို

ယောင်ယမ်းမြည်တမ်းလျက် ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအိပ်မက်၌ပင် ထိုမိန်းမလှအပေါ်၌ ပြင်းထန်ကြီးမားလျက် ရှိနေသော ၎င်း၏ အစွဲအလမ်းကိုမူကား သူသည် မသိနိုင်ရှာတော့ချေ။

နာတာလူးပွဲတော်ရက်များနှင့် နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်ရက်များအတွက် ကျောင်းပိတ်ရက် ကုန်ဆုံးသွားသော အချိန်တွင် ထွန်းလင်း၏ အိပ်မပျော်သော ရောဂါသည် တစ်စထက်တစ်စ ပြင်းထန်ဆိုးဝါး၍ လာလေသည်။ ညဘက်များတွင် အိပ်စက်၍မရသည့်အထဲ နေ့ဘက်တွင် အတန်းကိုလည်း မှန်မှန်တက်နေရသည့်အတွက် ပင်ပန်း၍လာသည်။ အစားအသောက်များလည်း ပျက်စီးသဖြင့် အသားအရေများ တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါး၍လာသည်။

ထွန်းလင်းသည် ၎င်း၏ ရောဂါကို တဖြည်းဖြည်း ရိပ်မိစပြုလာသည်။ သို့ရာတွင် ရောဂါကို သူသည် အဘယ်သို့ ကုသရမည်ကား မသိချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုရောဂါမျိုးကို သူသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မဖြစ်ပွားခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် မဖြစ်ပွား၍ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တိုင်ပင်ရအောင်ကလည်း ထိုကဲ့သို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်းရင်းနှီးနှီးဖွင့်၍ တိုင်ပင်နိုင်လောက်သော အပေါင်းအသင်းနှင့် သူငယ်ချင်းများ ထွန်းလင်းတွင် တစ်ယောက်တလေမျှ မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ၎င်း၏ ရောဂါကို ရိပ်မိစပြုလာပြီဖြစ်သော်လည်း ကုစားရန် နည်းလမ်းကိုကား ထွန်းလင်းသည် မသိနိုင်စွမ်းချေ။

* * *

(၂)

သူသည် ဆယ်နှစ်သားသာသာခန့် အရွယ်လောက်မှ အစပြု၍ မုဆိုးမသားဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ မိခင်သည် ကိုင်း၊ ယာနှင့်

လက်စကလေးငါးရာ နီးပါးခန့်မျှ ကြွယ်ဝလျက် တစ်နှစ်တစ်နှစ်လျှင် ဝင်ငွေသုံးလေးထောင်ခန့်မျှ ရှိသော မုဆိုးမကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ဖခင်သည် ဆယ်နှစ်သားအရွယ်တွင် သေဆုံးသွားသော်လည်း သူသည် သူများနည်းတူ ပညာသင်ကြားနိုင်ခဲ့လေသည်။ ပိုက်ဆံ ဥစ္စာ ပြည့်စုံသော်လည်း ရှေးကျ၍ စည်းကမ်းတင်းကျပ်လှသော မိခင်၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် ပညာသင်ကြား ကြီးပြင်းလာရသူဖြစ်သဖြင့် စာသင်ခန်းနှင့် အိမ်အတွေ့အကြုံ၊ ဗဟုသုတများမှလွဲ၍ ထွန်းလင်းသည် ယောက်ျားကလေးတို့ ဘာသာဘာဝ သိသင့်သိထိုက်သော အခြားအထွေထွေဗဟုသုတဆို၍ ဘာမျှမရှိခဲ့ချေ။ အထက်တန်းသို့ ရောက်ရှိ၍ လူမွေးလူတောင် တော်တော်ကလေး စုံလင်လာသော အရွယ်၌မှာပင် သူသည် မိန်းကလေးတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို လူပျိုပေါက်တို့ ဘာသာဘာဝ ပိုးပန်းရကောင်းမွန်း မသိရှိချေ။ ရင်းရင်းနှီးနှီးလည်း စကားမပြောဖူး၊ မဆိုဖူးပေ။ မုဆိုးမမိခင်၏ မျက်စိအောက်၌ မျက်ခြည်အပြတ်မခံရဘဲ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသဖြင့် သူ၏အပေါင်းအသင်းနှင့် မိတ်ဆွေများမှာ စာအုပ်များသာ ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ မိခင်သည် သားအတွက် အသိဉာဏ်နှင့် အလိမ္မာ တိုးပွားစေမည့် စာအုပ်မှန်သမျှကို လိုသလောက် ဝယ်ခြမ်းပေးလေ့ရှိသည်။ ထိုကဲ့သို့သော စာအုပ်စာတမ်းများကို ဖတ်တတ်အောင်လည်း ၎င်း၏ မိခင်ကိုယ်တိုင်က အားပေးလေ့ကျင့်ခဲ့သဖြင့် ထွန်းလင်းသည် အလယ်တန်းကျောင်းသား အရွယ်မှစ၍ အသက်အရွယ်နှင့် မမျှလောက်သော စာပေဗဟုသုတများဖြင့် ပြည့်နှက်ကြွယ်ဝခဲ့ပေသည်။ ဆရာသမားများ၏ ချစ်ခင်လေးစားခြင်း ခံခဲ့ရသော ကျောင်းသားတစ်ဦးလည်း ဖြစ်လေသည်။

ထွန်းလင်းသည် ဉာဏ်ပညာလည်း ထက်မြက်ကောင်းမွန်သော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည့်အပြင် မိခင်လုပ်သူ၏ စည်းကမ်းကောင်းမွန်

သော အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် နေထိုင်ခဲ့ရသဖြင့် အသက် ၁၈ နှစ်သား တွင် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ဖြေဆိုအောင်မြင်ခဲ့လေသည်။ ဆယ်တန်း စာမေးပွဲကို အောင်မြင်ရာ၌လည်း အောင်ရိုးအောင်စဉ်မဟုတ်သေးဘဲ အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာနှင့် သင်္ချာဘာသာရပ်များတွင် အထူးအမှတ်များဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ယင်းသို့ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို အောင် မြင်ခဲ့သော်လည်း ရှေးဆန်၍ အယူသီးလှသော ၎င်း၏ မုဆိုးမမိခင်ကြီး သည် တစ်ယောက်တည်းသော သားကို ၎င်းနှင့် ခွဲခွာ၍ တက္ကသိုလ်သို့ မပို့လိုချေ။ သားကိုလည်း အင်မတန်ချစ်သည့်အလျောက် မျက်စိ အောက်က အပျောက်မခံလိုချေ။

ငယ်ရွယ်သော ထွန်းလင်းသည် အများနည်းတူ ကျော်ကြားခြင်းရှိ လှသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးသို့ သွားရောက်လိုပေသည်။ သို့ ရာတွင် သူ၏ မိခင်က ထိုကိစ္စကို များစွာ သဘောကျပုံမပေါ်သဖြင့် သူသည် မျိုသိပ်ထားခဲ့ရသည်။ မိခင်ကို အင်မတန် ချစ်ကြောက်ရိုသေ တတ်သော သားဖြစ်၍ မိခင်ဖြစ်သူ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မည့် အမှုကိစ္စ မှန်သမျှကို သတိကြီးစွာ ထားလေ့ရှိသည်။ ဆင်ခြင်လေ့ရှိသည်။ ခြိုးခြံ လေ့လည်း ရှိသည်။

သို့ရာတွင် ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်လှသော ထွန်းလင်းကဲ့သို့ ကျောင်းသားလူငယ်တစ်ဦးကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးသို့ တက် ရောက် ပညာသင်ကြားစေဖို့ အခွင့်အလမ်းက ပေါ်လာရပေသည်။ ထို ကိစ္စကို ညွှန်ကြားဖန်တီးသူမှာ ၎င်းမိခင် ကိုးကွယ်သော ဆရာတော်ကြီး ဦးတိကွပင်ဖြစ်သည်။

ဦးတိကွသည် ပွင့်ဖြူနယ်တွင် များစွာ တန်ခိုးကြီး၍ သြဇာတိက္ကမ ကြီးလှသော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်လေသည်။ ထွန်းလင်းတို့ ဘိုး ဘွားများ လက်ထက်မှစ၍ ကိုးကွယ်ခဲ့ကြသော ဆရာတော်ကြီးလည်း

ဖြစ်လေသည်။

ထွန်းလင်း၏ မိခင် ဒေါ်သက်ရှည်သည် ဆရာတော် ဦးတိက္ခ၏ ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယိကာမဖြစ်သည်။ ရေတွင်းအမနှင့် ဇရပ်အမလည်း ဖြစ်သည်။ ထွန်းလင်းကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ ဓလေ့ထုံးစံတိုင်း သင်္ကန်း ဆီးပေးစဉ်က ဆရာတော် ဦးတိက္ခကျောင်းတွင် ဆီးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ထွန်းလင်း၏ မိခင်သည် ဆရာတော် ဦးတိက္ခ၏ ဩဇာကို ဘယ်သော အခါကမျှ လွန်ဆန်ခြင်းမပြုခဲ့ချေ။

ထွန်းလင်းသည် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို သုံးဘာသာတိတိ အထူး မှတ်များဖြင့် အောင်သော်လည်း ဒေါ်သက်ရှည်က သူ့သားကို မခွဲနိုင်၍ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသို့ မပို့တော့ဆိုသော သတင်းသည် တစ်စထက် တစ်စ လူပြောသူပြောများရာမှ နောက်ဆုံး၌ ဆရာတော် ဦးတိက္ခနားသို့ ပေါက်ကြားသွားလေသည်။ သားကို မခွဲနိုင်၍ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသို့ မပို့တော့ဆိုသော အချက်ကို ဆရာတော် ဦးတိက္ခသည် လက်မခံနိုင် ချေ။ တစ်ကိုယ်ကောင်း ကြံနေသလိုဖြစ်နေသော ၎င်း၏ ဒါယိကာမကြီး အပေါ်၌ မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို မကျေမနပ်ဖြစ်လျှင် ငြိမ်၍ခံမနေတတ်သော ဘုန်းတော်ကြီးက ၎င်း၏ ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယိ ကာမကြီးကို ကပ္ပိယတစ်ယောက်အား စေလွှတ်၍ ကျောင်းသို့လာရန် အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဆရာတော်ကြီး ဦးတိက္ခဆိုလျှင် ငယ်ကြောက် ဆိုလည်းဖြစ်၊ ဆရာသမားကဲ့သို့လည်း ဖြစ်နေသောကြောင့် ဒေါ်သက် ရှည်သည် ချက်ချင်းပင် ကျောင်းသို့ လိုက်လာသည်။

ဆရာတော် ဦးတိက္ခက ထွန်းလင်းအား တက္ကသိုလ်ကျောင်း၌ ဆက် လက်ပညာသင်ကြားပေးဖို့ ကိစ္စကို နားသွင်းပြောဆိုသောအခါ ဘုရား အမကြီး ဒေါ်သက်ရှည်သည် ဘာတစ်ခွန်းမျှတော့ ပြန်၍မပြောချေ။ ငြိမ်သက်စွာ ခေါင်းငုံ့၍ နားထောင်ခြင်းပြုလေသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ထဲ

ကတော့ မကြည်သာလှချေ။

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးတိက္ခသည် စာတတ်ပေတတ် ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါး ဖြစ်သည့်အလျောက် လောကီ၊ လောကုတ္တရာ ကျမ်းဂန်များမှ ထုံးဟောင်းသာဓကနှင့် ပုံပြင်များကို အခိုင်အခံ့ ထုတ်ဆောင်ကာ ၎င်း၏ အဆိုပြုချက်ကို လက်ခံလာအောင် တစ်နာရီသာသာခန့်မျှ မရပ် မနား ပြောဆိုနားချခြင်း ပြုလေသည်။ ဆရာတော် ဦးတိက္ခ၏ စကား များသည် များစွာ နည်းလမ်းကျန၍ မှန်ကန်လှသည်က တစ်ကြောင်း၊ ငယ်ကြောက်ဆရာရင်း၊ သမားရင်းလည်း ဖြစ်သည်တို့ကတစ်ကြောင်း ကြောင့် ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်သက်ရှည်သည် နောက်ဆုံး၌ ၎င်း၌ တစ်ယောက်တည်းသာရှိ၍ ဝေးဝေးလံလံ ခွဲထားခြင်းမပြုလိုသော သား ကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးသို့ ပို့လွှတ်ရန် အာမာဏန္တ ခံလိုက်လေသည်။ ထိုသို့ သားကို တက္ကသိုလ်သို့ စေလွှတ်လိုက်သည့် နှစ်မှာပင် ထိုအမယ်ကြီးသည် ဝတ်ကြောင်ကိုစွန့်၍ ရသေ့မ ဝတ်လိုက် လေသည်။

ထွန်းလင်းသည် ဤသို့ဖြင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းကြီးသို့ ရောက်ရှိ၍ လာခဲ့ရသော ကျောင်းသားလူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

* * *

(၃)

ထွန်းလင်းသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌ နှစ်နှစ်နီးပါးခန့်မျှသော အချိန်တို့ကို ကုန်လွန်စေခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။ ထို နှစ်နှစ်နီးပါးခန့်မျှသော အချိန်ကာလအတွင်း ထွန်းလင်းသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်၏ ဖိစီးရိုက် ခတ်မှုကို အပြင်းအထန် ခံခဲ့ရသည်။ သူ၏ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်၌ အစိုးရ အရာရှိ အရာခံသားသမီးများ၊ သူဌေးကုန်သည်နှင့် မြေရှင်သားသမီး

များသည် သုံးဖြုန်းမော်ကြွားကာ ပညာသင်ကြားလျက် ရှိကြသည်။ သူ့ထက်ငါ ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် ကြံနေကြသော ပတ်ဝန်းကျင်၌ ထွန်းလင်းသည် ပညာသင်ကြားခြင်း ပြုခဲ့ရသည်။ တစ်နှစ်၊ တစ်နှစ်လျှင် ဝင်ငွေ သုံးလေးထောင်မျှရှိသော မြေရှင်တစ်ဦး၏ သားဖြစ်၍ ထွန်းလင်းသည် အများနည်းတူ သုံးဖြုန်းနိုင်သော ကျောင်းသားတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ မိခင်သည် သားလုပ်သူအား အထက်တန်းကျကျ ပညာသင်ကြားခြင်း ပြုနိုင်အောင် တစ်နှစ်၊ တစ်နှစ်လျှင် သူ့အတွက် ရန်ကုန်ဘဏ်တိုက်ကြီး တစ်တိုက်၌ ငွေတစ်ထောင်ခန့်မျှအထိ စာရင်းရှင်ဖွင့်၍ ထားပေးလေသည်။

ဝါကြွားပြိုင်ဆိုင်လျက်ရှိသော ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဖိစီးရိုက်ခတ်မှုကို ခံနေရပြီးလျှင် သူများနည်းတူ အပြိုင်ကြိုနိုင်သော အခြေအနေများရှိသော်လည်း ထွန်းလင်းသည် များစွာ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်သားကြီး တစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့သည့် နောက်ပိုင်း၌လည်း ယခင်အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝနှင့် တုန်းကထက် ဘာမျှ တိုးတိုးတက်တက် ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်မလာချေ။ သူ၏ အနေအထိုင်၊ အပြောအဆို၊ အသွားအလာနှင့် အဝတ်အစား စသည်တို့တွင် ထိုထို ယခင်ကအတိုင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ မိခင်လုပ်သူ၏ မျက်စိအောက်တွင် နေထိုင်ရစဉ်က အနေအထိုင်နှင့် မိခင်မျက်ကွယ်ရာတွင် နေထိုင်ရသော အနေအထိုင်တို့သည် ဘာမျှ ခြားနားပြောင်းလဲခြင်းလည်း မရှိချေ။ ပိပိရိရိနှင့် ခပ်အေးအေး ခပ်ကုပ်ကုပ်သာ နေထိုင်မြဲ နေထိုင်လျက် ရှိသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာ၍လည်း သူသည် ဘဝင်မြင့်မလာချေ။ အကြွားအဝါနှင့် အတုအပဆို၍ လည်း ဘာတစ်ခုမျှမရှိချေ။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် နှစ်နှစ်နီးပါးခန့်မျှ အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့ရသည့် အတွင်း ထွန်းလင်းသည် မထင်မရှား ကျောင်းသားတစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့်သာ

၎င်းသင်ကြားရန်ရှိသော ပညာရပ်များကို ခပ်ရိုးရိုး၊ ခပ်ကုပ်ကုပ် သင်ကြားခြင်း ပြုခဲ့လေသည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ရှိခါစ ပထမနှစ်ကမူ သထုံကျောင်းဆောင်မှ အခန်းနီးနားချင်း ကျောင်းသားလေးငါးဦးနှင့် ၎င်း၏ အတန်းတူ ကျောင်းသား လေးငါးဦးတို့က လွဲ၍ ထွန်းလင်းကို သိကျွမ်းသူမရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ စာသင်ခန်းနှင့် မိမိနေထိုင်ခြင်း ပြုရသော အခန်းများမှလွဲ၍ ထွန်းလင်းသည် အခြားအခြားသော ကျောင်းဆောင်များသို့ ပင် မရောက်ဖူးချေ။ သူသည် ပထမနှစ်ကုန်ဆုံးခါနီးမှ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ အဆောက်အအုံပေါ်သို့ ရောက်ဖူးလေသည်။ ရွှေတိဂုံဘုရား၊ ဆူးလေစေတီတော်နှင့် တိရစ္ဆာန်ရုံများသို့ပင် အောက်တိုဘာလ ကျောင်းပိတ်ရက်များအတွင်းက အခန်းနီးချင်းတစ်ဦးက အတင်းခေါ်၍သာ ရောက်ဖူးခဲ့လေသည်။ သူ့အလိုအားဖြင့်သာဆိုလျှင် ကမာရွတ်ဘက်ရှိ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မှလွဲ၍ အဘယ်သို့မျှ ရောက်ဖူး၊ ပေါက်ဖူးရန် အကြောင်းမရှိချေ။

ပညာသင်ကြားခြင်းအမှု၌ စိတ်အားထက်သန်သော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည့်အလျောက် ထွန်းလင်းသည် စာကိုမူကား များစွာ ကြိုးစားလေသည်။ စိတ်ကလည်း တည်ကြည်ငြိမ်သက်၍ ဉာဏ်ကလည်း ကောင်းမွန်ထက်မြက်ရကား သူသည် အတန်းထဲ၌ အင်မတန်တော်သော ကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ ၎င်း၏ အတန်းဆရာများနှင့် အဆောင်မှူးများက ထွန်းလင်းအား များစွာ အလားအလာရှိသော ကျောင်းသားတစ်ဦးအနေနှင့် လေးလေးစားစား သဘောထားကြသည်။ ဥပစာတန်း ဒုတိယနှစ်တွင် ထွန်းလင်းအား ဂုဏ်ထူးတန်းတက်ရမည့် ကျောင်းသားတစ်ဦးအနေနှင့် သေချာပေါက်တွက်၍ ထားကြသည်။ ထွန်းလင်း ကိုယ်တိုင်ကလည်း ၎င်း၏ကိုယ်ကို စိတ်ချယုံကြည်စွာဖြင့်

ဂုဏ်ထူးတန်း တက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု တွက်ဆထားပေသည်။

* * *

(၄)

သို့ရာတွင် တစ်ညသောအခါက မမျှော်လင့် မထင်မှတ်ဘဲနှင့် ထွန်းလင်းသည် အင်းလျားကန်သာဆိုသော ပန်းဥယျာဉ်၌ လှည့်ပွားနှင့် တွေ့ခဲ့ရလေသည်။ သူသည် ထိုကဲ့သို့ လှပချောမော၍ ချစ်စရာကောင်းသော မိန်းမလှမျိုးကို ယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့မမြင်ဖူးချေ။ အခြား မည်သည့် သက်တူရွယ်တူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်မှလည်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု မရှိခဲ့ဖူးချေ။ သူသည် အစိမ်းသက်သက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ လူရိုင်းတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

ဖော်ရွေ၍ ခေတ်ဆန်လှသော ပညာတတ်မိန်းမလှသည် တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း သူ၏ နှလုံးသားကို လှုပ်ကစားလိုက်သည်။ ကစားလိုက်သူ အဖို့မှာ အဘယ်သို့ ရှိလိမ့်မည် မပြောတတ်သော်လည်း အကစားခံလိုက်ရသူမှာတော့ သွက်သွက်လည်၍ သွားလေသည်။

မေ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ လေးနက်ခြင်းရှိပုံ မရ၊ အထူးသဖြင့် ဆန့်ကျင်လိင်များနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ပေါ့ပေါ့တန်တန်နှင့် မထိတရီနိုင်လှသည်ဟု ထင်စရာရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် မေ၏ ဆက်ဆံမှုနှင့် တွေ့ထိလိုက်ရသော လူမှန်သမျှ မေ့အပေါ်၌ တစ်ခါတည်း တပ်မက်၍သာ သွားတတ်သည်။

မေမေလွင်၌ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ကို ဝှေ့ယမ်းပစ်လိုက်နိုင်သော ရမ္မက်များရှိသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်လား မပြောတတ်ချေ။ သူနှင့် တွေ့လိုက်သော ယောက်ျားတိုင်းသည် သူ့ကို တစ်ခါတည်း စိတ်ဝင်စားသွားလေ့ရှိသည်။ သို့ရာတွင် မေမေလွင်သည် ယောက်ျားများကို ၎င်းကဲ့သို့

ပင် ရည်တူတန်းတူ သဘောထားတတ်ပုံရသည်။ လူချင်း တွေ့ဆုံဆက်ဆံနေသည့် အခိုက်သာ လေးနက်ခြင်းရှိလျက် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကျောခိုင်းသွားကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုသူကို တစ်ခါတည်း မေ့ဖျောက်ပစ်လိုက်တတ်သည်။ မေ့ဖျောက်ပစ်နိုင်သော စွမ်းအားလည်း ရှိလေသည်။

ရိုးအ လှသော ထွန်းလင်းသည် ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် ပညာသင်ကြားနေထိုင်လျက်ရှိခဲ့ရာမှ တွေ့မည့်တွေ့သောအခါ တကယ့်မိန်းမလှနှင့်မှ သွား၍ တွေ့ခဲ့ရလေသည်။ ထိုမိန်းမလှနှင့် တွေ့ဆုံသိကျွမ်း၍ အင်းလျားကန်သာမှ ပြန်လာခဲ့ရသော အချိန်ကာလမှစ၍ သူသည် အိပ်၍ မပျော်သော ညပေါင်းများစွာကို ပင်ပင်ပန်းပန်း ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသည်။ စာမေးပွဲကြီးလည်း နီးကပ်နေပြီဖြစ်သော်လည်း သူသည် စာကြည့်၍ မရတော့ချေ။

မိမိ အလူးအလဲခံစားနေရသော ရောဂါအတွက် ဘာက ဘယ်လို လုပ်ရမှန်း ထွန်းလင်းသည် အစရှာ၍မရချေ။ ထိုရောဂါသည် ပထမအကြိမ်ဖြစ်သော ရောဂါဖြစ်၍လည်း ပြင်းထန်လှပေသည်။ ထိုမျှ ပြင်းထန် ဆိုးဝါးသော ရောဂါကို သူသည် လူသိမခံဝံ့သဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်မှိတ်၍ ခံနေခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ရောဂါသည် ကပ်နေတခြား ပြင်းထန်ဆိုးဝါး၍ လာလေသည်။ သည်အတိုင်းပစ်ထား၍ မဖြစ်တော့သည့် အရေးမှန်းလည်း စဉ်းစားမိစပြုလာသည်။

သို့ရာတွင် ထိုရောဂါကို သူသည် အဘယ်ပုံ ကုစားရမည်နည်း။ ယခင်က ထိုရောဂါမျိုး မဖြစ်ပွားဖူးသဖြင့် သူသည် အဘယ်ကဲ့သို့ ကုစားခြင်းပြုရမည့် အကြောင်းကိုလည်း မသိနိုင်ချေ။ ရောဂါက နာတာရှည်ကြီး ဖြစ်လာလျက် စာမေးပွဲကြီးကလည်း အလွန်တရာ နီးကပ်လာသောအခါ နွားကျောင်းသားသည် ရင်း၏ရောဂါကို မဖြစ်ဖြစ်သည့်

နည်းနှင့် ကုစားခြင်းမပြုလျှင် မဖြစ်တော့သည့်အကြောင်းကို လေးလေး
 နက်နက် စဉ်းစားမိလာသည်။ သူ့အား ဖမ်းစားခြင်းပြုလိုက်သော လှ
 နတ်မယ်၏ ခြေတော်ရင်းသို့ ဝင်ရောက်ခစားလျက် တောင်းပန်တိုးလျှိုး
 ခြင်းပြုရန် ထွန်းလင်းသည် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုအမှုကိုပြုရန်မှာ
 ထွန်းလင်းကဲ့သို့ လူတစ်ယောက်အတွက် လွယ်ကူလှသည်တော့ကား
 မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် မလုပ်လျှင်မဖြစ်သော အလုပ်သာ ဖြစ်နေခဲ့လေ
 ပြီ။ ဘယ်သူမပြု၊ မိမိမူပင် မဟုတ်သလော။

ရဲလို့ဖြင့် မဟုတ်ပါ

(၁)

နောက်ဆုံး၌မူကား ထွန်းလင်းသည် မရဲတရဲနှင့်ပင် လူရဲကြီးလုပ်
ကာ လှည့်မ္မာ၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ အဖူးမြော်ဝင်ရောက်ခြင်း ပြုရလေ
တော့သည်။

ထိုနေ့သည် တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်လေသည်။ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး၍
အဝတ်အစားသစ်များနှင့် နေအိမ်သို့ပြန်လာသော မေမေလွင်သည် ၎င်း
နေထိုင်လျက်ရှိသော ကံဘဲဘက်ရှိ အန်တီစုတို့အိမ်၏ ဧည့်ခန်းအလယ်
၌ မျှော်လင့်ထင်မှတ်ထားပုံမရသော တက္ကသိုလ်နွားကျောင်းသားကြီး
တစ်ယောက်ကို မြန်းခနဲ တွေ့ရှိလိုက်ရသောအခါ များစွာ အံ့ဩသွားပုံ
ရသည်။ ၎င်းအား အင်မတန်တွေ့လိုဟန်ရှိ၍ တကူးတက နေအိမ်သို့
လာရောက်ကာ ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် စောင့်ဆိုင်းနေရှာသော ဧည့်သည်
လုပ်သူကို ချက်ချင်းနှုတ်မဆက်နိုင်သေးဘဲ ဧည့်ခန်းတံခါးဝ၌ရပ်ကာ
အတန်ကြာမျှ ခပ်ငေးငေး ခပ်ကြောင်ကြောင်ကလေး ကြည့်နေမိသည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ နွားကျောင်းသားသည် ၎င်း၌ ထိုယောလုံ

ကွင်း တစ်ထည်တည်းသာ ရတတ်သကဲ့သို့ ထိုပုဆိုးမည်းမည်းကြီးကို သာ ဝတ်ဆင်၍ လာပေသည်။ သို့ရာတွင် အင်းလျားကန်သာ ပွဲသဘင် တုန်းကလို ပင်နီအပေါ်ဖုံးအင်္ကျီကိုကား ဝတ်ဆင်မလာတော့ချေ။ တရုတ်ပိုးနှင့် ချုပ်၍ထားသော ကြက်ဥနှစ်ရောင် အပေါ်ဖုံးအင်္ကျီကို ဆင်မြန်းလာသည်။ သူသည် ဝီရိယကောင်းကောင်းနှင့် ခပ်စောစောက ပင် ရောက်ရှိနေဟန်ရှိလေသည်။ တွေ့လိုသူကို တစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်းလယ်မှ စောင့်ဆိုင်းရင်း ကော့(စ်) မိုပိုလီတန်အမည်ရှိ အင်္ဂလိပ် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို အပျင်းပြေကြည့်ရှုနေသည်။ ထိုသို့ အင်္ဂလိပ် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို ကြည့်ရှုနေခိုက် လှဥမ္မာသည် ဧည့်ခန်းတံခါးဝ၌ လာ၍ရပ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဘုရားဝတ်ပြုကျောင်းမှ အဝတ်သစ်၊ အစားသစ်များဖြင့် ပြန် ရောက်လာသော လှဥမ္မာကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လက်ထဲမှ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်သည် လွတ်ကျ၍ သွားလေသည်။ ထို့နောက် ထိုင်၍နေရာမှ အလိုလို ထလျက်သားဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် မေမေလွင့်ကို အဘယ်သို့ စတင်နှုတ်ဆက်ရမှန်းမသိချေ။ ရင်တွင်း၌ လည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။

“ဟင်... ကိုထွန်းလင်းပါလား၊ ရောက်နေတာ တော်တော်ကြာ သွားပြီလား” မေမေလွင့် ၎င်း၏ အံ့ဩနေသော အတွင်းစိတ်ထားကို ဖုံးကွယ်ခြင်းမပြုနိုင်ဘဲ အံ့ဩလျက်ရှိသော အမူအရာဖြင့် နှုတ်ဆက် မေးမြန်းခြင်း ပြုလိုက်မိသည်။

“သိပ်တော့ မကြာလှသေးပါဘူး၊ နာရီဝက်လောက်ပဲ ရှိပါလိမ့်ဦး မယ်” ထွန်းလင်းက ဣန္ဒြေရရ ပြန်၍ပြောဆိုခြင်း ပြုလေသည်။

“ထိုင်လေ ကိုထွန်းလင်း၊ မေလည်း ဘုရားဝတ်ပြုရာက အပြန် အသိတစ်ယောက်အိမ် ခဏဝင်နေလို့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်”

မေမေလွင်သည် ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာရင်း ပြောဆိုလေသည်။

ထိုအခိုက် အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ ခုံခုံညားညား ဝတ်စားဆင်ယင် ထားသော အဘွားကြီးတစ်ယောက်သည် “မေရေ... မေ” ဟု အသံ ပြုကာ ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာရာမှ မေမေလွင်အပြင် ဧည့်ခန်း လယ်၌ ၎င်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးဟန်မရှိသော သူစိမ်း လူရွယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် ခြေလှမ်းများ တန့်၍သွားလေသည်။

မေမေလွင်သည် ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ၎င်း၏နောက်မှ ဝင်လိုက်၍ လာသော အဘွားကြီးကို တစ်ချက်မျှ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်ပြီး နောက် “မေ့မိတ်ဆွေအသစ်တစ်ယောက်နဲ့ အန်တီစုကို မိတ်ဆက်ပေးရ ဦးမယ်” ဟု ခပ်အေးအေး ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောဆိုလေသည်။

စိန်နားကပ်ကြီး တဝင်းဝင်းနှင့် အန်တီစုဆိုသော အဘွားကြီးသည် အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်မွန်ရည်သော ထွန်းလင်းကို အကဲခတ်သလို လှမ်း၍ ကြည့်ရှုခြင်းပြုလိုက်သည်။ လေး နက်သော အမူအရာနှင့် အသွင်အပြင်များ မရှိလှချေ။ ၎င်းတူမလုပ်သူ က မိတ်ဆက်ပေးဖူးသော လူငယ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့ကိုလည်း တွေ့ကြုံခဲ့ပြီးဟန် ရှိလေသည်။

အန်တီစုသည် ထွန်းလင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံး တွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ထွန်းလင်း၏ ရုပ်ရည်နှင့် အသွင်အပြင်တို့ ကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုပြီးနောက် ၎င်းဆင်းမြန်းထားသော ယောပုဆိုးကို လှမ်း၍ ကြည့်နေသည်။

မေမေလွင်သည် ထွန်းလင်းနှင့် အန်တီစုတို့ ထိုင်နေကြသော ကုလားထိုင်များအကြားတွင် လွတ်နေသော ကုလားထိုင်တစ်လုံး၌ ဝင် ၍ ထိုင်လိုက်ရင်း “အင်တာစီနီယာက ကိုထွန်းလင်းလေ အန်တီစု

ပွင့်ဖြူဘက်ကလို့ ပြောတယ်” ဟု မိတ်ဆက်ပေးခြင်း ပြုလေသည်။

ပွင့်ဖြူဘက်ကဟု ဆိုလိုက်တော့မှပင် အန်တီစုသည် အင်တာစီနီယာက ထွန်းလင်းဆိုသူကို ပိုမို၍ စိတ်ဝင်စားခြင်း ရှိလာသကဲ့သို့ “ဪ... မောင်ထွန်းလင်းက ပွင့်ဖြူဇာတိပဲလား” ဟူ၍ မေးမြန်းဖော်ရလာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မိဘဘိုးဘွားတွေက အစ ပွင့်ဖြူဇာတိကပါ” ထွန်းလင်းက ၎င်းသည် ပွင့်ဖြူသား ဇာတိစစ်စစ်ဖြစ်သည့် အကြောင်းကို မိဘမျိုးရိုးနှင့်ချီ၍ ဝင့်ဝါပြောဆိုခြင်း ပြုလိုက်သည်။

“မေ သုံး လေးနှစ်သမီး အရွယ်လောက်တုန်းက အန်တီတို့လည်း ပွင့်ဖြူမှာ အစိုးရအလုပ်ဝတ္တရားနဲ့ တော်တော်ကြာကြာကလေး နေခဲ့ဖူးသေးတယ်ကွဲ့၊ ပွင့်ဖြူမြို့ကလေးကတော့ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ တော်တော်ကလေး သာယာပါတယ်” အန်တီစုက အတိတ်ကဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ ပြောဆိုနေလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ မေက ပြောပြလို့ ကျွန်တော်လည်း သိထားပါတယ် အန်တီ”

“ကြာတော့ ကြာပါပြီကွယ်၊ ဟိုတုန်းက အန်တီတို့နဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းလို အင်မတန်ခင်မင်လာခဲ့ကြတဲ့ အသိမိတ်ဆွေတွေလည်း ရှိမှရှိကြသေးရဲ့လား မဆိုနိုင်ဘူးကွယ်၊ ခေတ်ကြီးကလည်း ပြောင်းခဲ့မှကိုး”

“ပွင့်ဖြူမြို့ပေါ်မှာတော့ ကျွန်တော့်မိဘများကို မသိတဲ့လူရယ်လို့ မရှိကြသလောက်ပါပဲ အန်တီ” ပွင့်ဖြူသားကြီးက ဝါဒဖြန့်လျက်ရှိသည်။

“အေးကွယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်က အန်တီတို့ မေရဲ့ မိဘများနဲ့ ပွင့်ဖြူမှာ နေခဲ့ကြရတုန်းက အန်တီတို့နဲ့ အင်မတန်ခင်မင်

ကြတဲ့ ကိုကျော်ဒင်နဲ့ မသက်ရှည်တို့ လင်မယားဆိုတာ ရှိတယ်။ အစိုးရ ပိုင်းကတော့ မဟုတ်ဘူးကွယ်။ မြေပိုင်ရှင်နှင့် ကုန်သည်ပိုင်းကပဲ”

“အန်တီပြောတဲ့ အဲဒီ ကိုကျော်ဒင်နဲ့ မသက်ရှည်ဆိုတာဟာ တခြားသူတွေလည်း မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့် မိဘနှစ်ပါး ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟေ ဟုတ်ကဲ့လား။ ဒါထက် မောင်ထွန်းလင်း မိဘနှစ်ပါးစလုံး ကော ကျန်းကျန်းမာမာပဲလားကွယ်”

“ဖေဖေကတော့ ကျွန်တော် ဆယ်နှစ်သား အရွယ်လောက်တုန်းက ပဲ အနိစ္စရောက်ရှိသွားပါတယ်။ မေမေကတော့ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ရှိပါ သေးတယ် အန်တီ”

“ဪ... ဪ... ဪ... လက်စသတ်တော့ မောင်ထွန်းလင်းက ကိုကျော်ဒင်နဲ့ မသက်ရှည်တို့ရဲ့ သားကိုး။ အန်တီတို့ ပွင့်ဖြူမှာ နေကြ တုန်းကတော့ မင်းကို မျက်နှာတောင် မမြင်ကြသေးဘူးကွဲ့။”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် အန်တီ။ ကျွန်တော့်မိဘများဟာ ကျွန်တော့် တစ်ယောက်တည်းပဲ မွေးပါတယ်”

“မင်းကို ခုလိုတွေ့ရ သိရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်။ ဪ... ဒါထက် မှာလိုက်ရဦးမယ်။ မင်းမေမေဆီကို စာရေးတဲ့အခါ နှစ်ဆယ်လောက်က ပွင့်ဖြူမှာ မြို့အုပ်ကြီးလုပ်သွားတဲ့ ဦးမင်းဒင်ရဲ့နမ အန်တီစုကို တွေ့တဲ့အကြောင်းနဲ့ အန်တီစုတို့က သတိရတဲ့အကြောင်း ထည့်ပြီးရေးလိုက်စမ်းပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ။ ကျွန်တော် ရေးလိုက်ပါ့မယ်”

“နောက်ပြီးတော့ အန်တီတို့အိမ်ကိုလည်း အချိန်မရွေး ဝင်တာ ထွက်တာပေါ့။ မေ ရှိရှိ မရှိရှိပေါ့ကွယ်။ ဟုတ်လား မောင်ထွန်းလင်း”

ယင်းသို့ ၎င်း၏ မိတ်ဆွေဧည့်သည်နှင့် ၎င်း၏ အဒေါ်ဖြစ်သူတို့

စကားကောင်းလျက် အလွမ်းသယ်နေကြပုံကို ဘေးမှ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်၍ နေခဲ့ရာမှ “ကဲ... အန်တီစုနဲ့ ကိုထွန်းလင်းတို့ စကားကောင်းနေကြတုန်း မေ အဝတ်အစား သွားလဲလိုက်ဦးမယ်နော်၊ သိပ်တော့ မကြာဘူး” ဟု ပြောဆိုခဲ့ပြီးလျှင် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။

အန်တီစုသည် ထွန်းလင်းနှင့် စကားကောင်းရာမှ မေမေလွင် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် “မောင်ထွန်းလင်းကို နေ့လယ်လက်ဖက်ရည်တိုက်ရအောင် တစ်ခါတည်း ပြင်ထားခိုင်းလိုက်ပါလားမေ၊ သစ်သီးကိတ်မုန့်နဲ့ ဆိတ်သားပပ်(စ်) တွေကိုလည်း မောင်အေးကို အပြင်ခိုင်းလိုက်တာပေါ့” ဟု လှမ်း၍ မှာကြားခြင်း ပြုလိုက်သည်။ မေမေလွင်သည် ထွန်းလင်းကို တစ်ချက်မျှလှမ်း၍ ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် ဧည့်ခန်းအတွင်းမှ ထွက်သွားလေသည်။

(၂)

နေ့လယ်ခင်း လက်ဖက်ရည်သောက်၍ ပြီးစီးကြသောအခါ ကျယ်ဝန်းလျက် သာယာလှသော အန်တီစု၏ ခြံကြီးအတွင်း၌ ဝေဝေဆာဆာ စိုက်ပျိုး၍ထားသော ပန်းပင်များကို မေမေလွင်က ထွန်းလင်းကို လိုက်လံပြသခြင်း ပြုလေသည်။ ထွန်းလင်းသည် မေမေလွင်က လိုက်လံပြသသော ပန်းပင်များထက် မေမေလွင်ကို ပိုမို၍ စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိလေသည်။ လှဥမ္မာနှင့် ထိုကဲ့သို့ နှစ်ယောက်ချင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာနေရခြင်းကိုလည်း အကြည်နူးကြီး ကြည်နူးလျက်ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် လှဥမ္မာအား ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်းပြုရန် အားခဲဆုံးဖြတ်လာခဲ့သော စကားကြီးသုံးခွန်းကိုလည်း ရုတ်တရက် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုဖို့ မေ့လျော့နေမိသည်။

ခြံဝင်းအတွင်း၌ မျိုးစုံ၍နေအောင် စိုက်ပျိုးထားသော ပန်းပင်များကို လိုက်လံကြည့်ရှုရင်း တစ်နာရီသာသာခန့်မျှ အချိန်ကုန်သွားလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ အပျိုလူပျို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း တစ်နာရီသာသာခန့်မျှ အချိန်ကုန်သွားခဲ့သော်လည်း နွားကျောင်းသားသည် ၎င်းပြောဆိုမည်ဟူ၍ မောင်းတင်လာခဲ့သော အကြောင်းအရာ၏ အရိပ်အမြွက်မျှလောက်ကိုပင် မပြောသေးချေ။ မေမေလွင်က စတင်ပြောဆိုလျက်ရှိသော အင်္ဂလိပ်ကဗျာများအကြောင်း၊ စကားပြေများအကြောင်းနှင့် ဗြိတိသျှအင်ပါယာ၏ ရာဇဝင်အကြောင်းများကိုသာ သူက နောက်လိုက်လုပ်၍ ပြောဆိုရင်းနှင့် တစ်နာရီသာသာခန့်မျှသော အချိန်တို့သည် ကုန်လွန်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့သော အကြောင်းအရာများကို ပြောဆိုကြသည့်အတွက် အချည်းနှီးတော့ကား မဖြစ်ချေ။ တစ်ဦး၏ စိတ်နေသဘောထားနှင့် တစ်ဦး၏ ခံယူချက်များကို တစ်ဦးက ရင်းရင်းနှီးနှီး သိရှိနားလည်ခွင့်များ ရရှိလာကြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တူညီချက်များကို သိရှိလာကြသလို တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး၏ ကွဲလွဲပုံကလေးများကိုလည်း မြင်တွေ့လာကြသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရဲတင်းပွင့်လင်းစ ပြုလာကြလေသည်။

ခြံဝင်းအတွင်း၌ စိုက်ပျိုးထားကြသော ပန်းပင်များကို စုံစေ့အောင် လိုက်လံပြသ၍ ပြီးစီးသောအခါ မေမေလွင်သည် ၎င်း၏ သံမဏိလက်ပတ်နာရီကလေးကို မြှောက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် “ဟင် သုံးနာရီတောင် ထိုးပြီးသွားပါပကောလား”ဟု တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့် ပြောခြင်းပြုလေသည်။

မေမေလွင်က ဘာကိုရည်ညွှန်းပြောဆိုမှန်း မသိလိုက်သော နွားကျောင်းသားက သူ၏ ရွှေရောင်လက်ပတ်နာရီကို မြှောက်၍ ကြည့်ရင်း “ဟုတ်တယ်၊ သုံးနာရီထိုးပြီးလို့ ငါးမိနစ်လွန်သွားပြီ” ဟူ၍ပင် ပြောဆို

လိုက်သည်။

မေမေလွင်သည် ထွန်းလင်းနှင့်အတူ အိမ်ကြီးဘက်ဆီသို့ ခပ် ဖြည်းဖြည်း ခပ်မှန်မှန် လျှောက်လာရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို ထုတ်ဖော် ပြောကြားခြင်းပြုရန် အမှုအတွက် ခက်ခဲပင်ပန်းနေသကဲ့သို့ သက်ပြင်း ကလေး ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် မျက်မှောင်ကိုကုတ်ကာ စဉ်းစားနေ လိုက်ပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ၎င်း၏ဘေးမှ ကပ်၍ပါလာသော နွား ကျောင်းသားကတော့မူ ထိုသို့မဟုတ်ချေ။ ၎င်း၌လည်း တပ်မက်လျက် ရှိနေသော လှဥမ္မာနှင့် နှစ်ယောက်သား လမ်းတွဲလျှောက်လာရသဖြင့် စိတ်ကူးအယဉ်ကြီး ယဉ်ကာ အဝမ်းမောင်မောင်စိုး သီဆို၍ ဓာတ်ပြား သွင်းထားသော မြခွာညိုသီချင်းသွားကို ခပ်အေးအေး လေချွန်လျက်ရှိ လေသည်။

အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်ရှိလာကြသောအခါ မေမေလွင် သည် ထွန်းလင်းအား တစ်စုံတစ်ခု ပြောဆိုခြင်းပြုရန်အတွက် အိမ်ပေါ် သို့ မတက်သေးဘဲ လှေကားရင်းတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ခပ်အေးအေး လေချွန်၍ လိုက်ပါလာသော နွားကျောင်းသားကို မျက်လွှာပင့်၍ ကြည့် လိုက်ပြီးနောက် “ဒီကပြီးရင် ကိုထွန်းလင်း ကျောင်းကိုပြန်မှာပေါ့နော်၊ ဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ကိုထွန်းလင်း ကျောင်းကို အခုမပြန်သေးပါဘူး မေ၊ အစောကြီး ရှိပါသေးတယ်” ထွန်းလင်းသည် ၎င်း၏အတွေးနှင့် ၎င်း၏အစီအစဉ် ကို ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်း ပြုလေသည်။

မေမေလွင်သည် စိတ်ကျဉ်းကျပ်လာသကဲ့သို့ နဖူးကြောကလေး များကို တွန့်လိုက်သည်။ တည့်တည့်မှမပြောလျှင် အဘယ်ကဲ့သို့မှ နားလည်နိုင်မည်ပုံ မပေါ်တော့သော နွားကျောင်းသားအား မျက်လွှာ ပင့်၍ လှမ်းကြည့်ရင်း “၃ နာရီခွဲလောက်မှာ မေ အပြင်ဘက်ကို သွား

စရာရှိသေးလို့ ကိုထွန်းလင်း” ဟု တိတိလင်းလင်းပင် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း ပြုလိုက်ရလေတော့သည်။ သည်တော့မှပင် နွားကျောင်းသားသည် ၎င်းအား လှည့်မော့က အိမ်မှ နှင်ထုတ်နေပြီဆိုသော အကြောင်းကို ရိပ်မိစပြုလေတော့သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် မနေလိုက်သေးချေ။ “ကိစ္စရှိလို့လား...” ဟု လေရှည်နေလိုက်ပြန်သေးတော့သည်။

“ပါတီတစ်ခုကို သွားမလို့ ကိုထွန်းလင်း၊ သုံးနာရီခွဲတိတိမှာ မေ့ကို အသိတစ်ယောက်က မော်တော်ကားနဲ့ လာခေါ်လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် မေ အဝတ်အစား သွားလဲလိုက်ပါရစေတော့နော်” ဟုသာ ပြောဆိုပြီးနောက် မေမေလွင်သည် နွားကျောင်းသားကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အိမ်ရှေ့လှေကားနားတွင် ပစ်ထားခဲ့လေသည်။

နွားကျောင်းသားသည် ထိုမျှနှင့်လည်း ၎င်း၏ အခြေအနေကို မသိရှိသေးတော့ချေ။ သူသည် လှေကားအတိုင်း တက်လာခဲ့ပြီးနောက် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြန်လေသည်။ ဧည့်ခန်းတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ကာ ခပ်စောစောက ကြည့်ရှုလက်စဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်းကို ကောက်ယူ၍ ကြည့်ရှုနေသည်။ ထိုအတောအတွင်း သူသည် လက်ပတ်နာရီကို မကြာခဏ မြှောက်၍ မြှောက်၍ ကြည့်လေသည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ မေမေလွင်သည် အဝတ်အစားများ လဲလှယ်ကာ အိမ်အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသည်။ ပါတီတစ်ခုသို့ သွားရန် ခေတ်အဆန်ဆုံး ဝတ်စားဆင်မြန်းထားသော လှည့်မော့ကို နွားကျောင်းသားသည် မျက်လုံးများ ကျွတ်ထွက်လှမတတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏ လက်ဝယ်မှ အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်းသည် အလိုလိုနေရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွတ်ကျ၍သွားလေသည်။

မေမေလွင်က နွားကျောင်းသားအား ပါးချိုင့်ကလေးများ ပေါ်

ထွက်လာအောင် ပြုံးပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ခပ်ကြွကြွကလေး ဝင်လာပြီးလျှင် ကုလားထိုင်လွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်၍ ထိုင်လေသည်။

ထွန်းလင်းသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွတ်ကျ၍သွားသော အင်္ဂလိပ် မဂ္ဂဇင်းကို ပြန်၍ကောက်ရင်း ၎င်းဆုံးဖြတ်ထားသော အမှုကို စဉ်းစား ချိန်ဆလျက်ရှိသည်။ သူသည် လက်ပတ်နာရီကို မြှောက်၍ ကြည့်လိုက် မိပြန်သည်။ ၃ နာရီခွဲရန် ၅ မိနစ်သာသာမျှသာ လိုတော့သည်။

သူသည် ချောလှနေသော လှဥမ္မာကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။ လှဥမ္မာက သူ့ကို အလှဆုံး ပြန်၍ပြုံးပြနေသည်။

“မေ့ကို ကိုထွန်းလင်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်သေး တယ်” ဟု ဦးခေါင်းကိုငုံကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခပ်လေးလေး ပြောဆို လိုက်သည်။

မေမေလွင်သည် ၎င်း၏ လက်ပတ်နာရီကလေးကို ကြည့်လေ သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဟွန်းတီးသံပေး၍ ဝင်လာ သော မော်တော်ကား စက်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မေမေလွင်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။ “ဪ... မေ့ကို ပါတီကိုခေါ်သွားပေး မယ့် အသိမော်တော်ကား လာပြီ” ဟု ပြောဆိုကာ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားမည်အပြု... “ခဏကလေးနေပါဦး မေ” ဟု ထွန်းလင်းက ထိုင်ရာမှ ထရင်း တားထားလိုက်သဖြင့် မေမေလွင်သည် ၎င်း၏ ခြေ လှမ်းများကို ဘရိတ်ဖမ်းထားလိုက်ရလေသည်။

ထွန်းလင်းသည် မေမေလွင် အနီးသို့ ရောက်၍လာလေသည်။ မေမေလွင်သည် သွားခါနီး၊ လာခါနီးတွင် အနှောင့်အယှက်၊ အဟန့် အတားကို ပြုနေသော နွားကျောင်းသားကို နားမလည်နိုင်သော အမှု အရာဖြင့် ပြန်လှည့်၍ ကြည့်နေသည်။